

WHATEVER HAPPENED TO GERALD BOSTOCK?

St Cleve welcomes new resident, Gerald Bostock (50), who has recently purchased the £950,000 Old Rectory, Mulberry Lane, with 6 acres and a duck pond on the edge of the village. Lifelong Labour activist Mr Bostock, who lost his seat in the last election, has now retired from politics and plans to use his new-found country retreat to write memoirs and a screenplay based on the sordid tale of a chief Prime Minister's aide, caught in a off-duty moment with a colourful contortionist of Latvian descent. StCleve.com learned of these plans from conversation overheard by local hack and BBC journo, Calvin Hester at the Cinnamon Club, a Westminster Indian restaurant popular with both politicians and the press. Insider, Baron Stewart of Infield, commented that, "You shouldn't believe everything you hear at the Cinnamon. Or down any boozier, in fact."

JETHRO TULL'S IAN ANDERSON TAAB2 THICK AS A BRICK 2

Ageing Rock Star to play "warm-up" gig at St Cleve Community Centre on Friday 13th April

Ian Anderson, the voice and flute of Jethro Tull and reclusive, seldom-seen resident of Linwell, is to bring his pop group to the village hall for a friendly warm-up concert to try out some of the new material before the start of his world tour.

Ian and the boys will demonstrate their virtuosity and entertain the anticipated sell-out crowd of nearly 200 locals for nearly two hours of fun-packed musical entertainment. Tickets available now from the community centre. £10.00. £7.50 concession for the over-60s and the infirm. All proceeds to go to the Old Persons' Activity, Health and Leisure Evening fund. (OPAHLE)

Přestože ještě není na pultech obchodů (psáno v roce 1972), dostal jsem od agentury Chrysalis Artist zastupující Jethro Tull tzv. „white label“ verzi jejich současného alba *Thick as a Brick*. Členy této skupiny jsou Ian Anderson, Martin Barre, John Evan, Jeffrey Hammond-Hammond a Barriemore Barlow. Příběh vznikl podle básně zázračného dítěte Geralda Bostocka ze St. Cleve. Jejich hudba postupně utkává z citlivých zvuků jemnou pavučinu, chvílemi je zpěvná, chvílemi stoupá se svými výraznými texty a improvizacími technikami až někam za obzor ...

„Člověk občas zapochybuje o hodnotě toho, co se tváří jako téma rozpracované do nepřezítého proudu hudby na dvou stranách této desky, konečný výsledek je však v nejhroším případě zábavný a přinejmenším esteticky velmi příjemný.“

Ian Anderson (alias Julian Stone-Mason B.A.) nejen že svoje album vtipně zhodnotil, on dokonce sám vydal noviny, které o něm hovoří. Nahrávka *Thick as a Brick* vychází zabalená do St. Cleve's Chronicle, smyšlených, ale Andersonem velmi dobře udělaných místních novin. Na titulní stránce najdeme skandál kolem Geralda „Little Milton“ Bostocka (přezdívkou má odkazovat na básníka Johna Milтона, autora knihy *Paradise Lost*, ne na známého soulového zpěváka).

Osmiletý Gerald je představen jako hoch, který byl v problematice soutěži organizované Společností pro literární přípravu a růst (The Society For Literary Advancement And Gestation – SLAG) prohlášen neschopným přijmout hlavní cenu za svoji báseň *Thick as a Brick*. *Tato postava je jedním z Ianových vtělení a malých klamů. Kromě básníka a muže mnoha tváří je Anderson také skladatelem, aranžérem, zpěvákem, flétnistou, hráčem na akustickou kytaru, houslistou, saxofonistou, trumpetistou, satirikem, jednoduše řečeno tvůrcem. Jeho zkušenosti s většinou těchto rolí, a především jeho schopnost propojit je a vyvážit, zde dala vzniknout jednomu z průlomových a nejvíce sofistikovaných rockových děl.*

Největší část Chronicle nabízí suchý, absurdní, velmi anglický styl humoru. Ve sloupečku „Úmrtí“ najdeme nebožtíka Charlese Stiffa a přičehy s názvy „Kříženec znečistil hercovu nohu“ a „Hledá se ztracený tvoreček“. Postavy zmíněné v příbězích na straně dva se pak objeví za

stejně absurdních okolností znovu na straně pět. Na straně sedm nalezneme text básně *Thick as a Brick*.

Text básně je velmi těžce pochopitelný až matoucí a nečekané změny tónu vyprávění způsobují čtenářům potíže. Celá báseň je, podle mého nejlepšího chápání, tvrdou společenskou kritikou, skeptickou ve vztahu k básníkům, malířům a všem čestným lidem, odsuzující politiky i ostatní představitele úřední moci. A co dokáže lépe zobrazit či obsáhnout svět, k němuž Anderson směřuje svoji kritiku, než právě místní noviny? Tytéž noviny pak přinášejí jeho báseň. Mimoto v básni nacházíme jména zmiňovaná v jednotlivých novinových článcích a v básni samotné jsou tyto články „recenzovány“, avšak zároveň Stone-Mason ve stejných novinách recenzuje nahrávku. Celý tento komplet je pak založen na narážkovitém stylu Nabokovových novel.

Stejně jako ve *Wind Up* na albu *Aqualung* Ian prosí: „Přeneste mě zpátky časem do dnů a let mého mládí.“ Mladík, který je prohlášen za „připraveného k válce“ je ve skutečnosti slabým a neschopným mužem „připraveným pro mír“. „Naučíme tě jak být moudrým člověkem/jak ošálit druhé.“ Existují pouze „dřívčí a ti, co se živí hlavou“, „moudří muži“ a „blázní“. Ani na počtách příliš nezáleží: „Nech mě, abych ti pomohl posbírat tvé mrtvé, tak jako hříchy otců jsou spláceny krví naivků a myšlenkami moudrých...“ Prohra je nevyhnutelná. Světskou touhu po nesmrtnosti podává Anderson s absurditou Lenonova „otisku podoby jeho ženy do mýdla, jež snědl a věnoval National Trustu“: „Kdepak jsou všichni ti sportovci, kteří tě vždycky plnili radostí? / Odpočívají v Cornwallu – píší své vzpomínky pro / brožované vydání příručky pro skauty.“

K tomuto základnímu tématu rozkladu se nenápadně váže pramínek spásy, která se nachází v hudbě. Anderson v těchto verších možná hovoří o *Aqualungovi*: „Nech mě, abych zazpíval o poražených / kteří leží na ulici zatímco / poslední autobus odjíždí.“ Srovnej *Wind Up* z *Aqualungu*: „Raději bych se měl rozhlédnout kolem sebe – napsat lepší písničku / protože to je moje skutečná hodnota.“ A s *TAAB*: „Dovol mi napsat ti jako dárek písničku.“ Přestože se jedná o různé útvary, témata *Aqualungu* a *TAAB* jsou ve své podstatě stejná. Přes všechnu svoji komplikovanost tvoří „téma“ či poezie *TAAB* jeho podstatný prvek. Andersonův jazyk (stejně jako na albu *Aqualung*) je často rozvláčný a těžkopádný a jeho hořká povýšenost a nezávislost mohou působit nepřijemně. Co však činí z tohoto alba mimořádný počín jak v

diskografii kapely, tak v rockové hudbě obecně je způsob uspořádání všech jeho skladeb do jedné nepřetržité hudební stopy. Alba jako Sgt. Pepper nebo Tommy (the Who) rovněž tvořila jeden celek, ale stále používala jako svůj základní stavební kámen jednotlivé písničky, zatímco sekce TAAB, charakteristické svou melodií neoddělitelně navazují jedna na druhou. Jejich propojení je bezprostřední a často se stává příležitostí pro nejlepší hudební čísla nahrávky. Texty alba jsou ve své celistvosti a obratnosti především úvodem k hudbě.

Od Stand Up v sobě tvorba JT měla vždy dotek komorní hudby a zde je struktura klasické hudby následována ještě přísněji. Nepřerušenosť díla umožňuje vznik úvodu, variace a znovuvvedení tématu, což je věc charakteristická pro klasickou hudbu. Na rozdíl od jazzu zní TAAB jako velmi přísné aranžmá. Hovoříme-li o vývoji skupiny samotné, i zde tento posun dává smysl. Počáteční eklekticismus Stand Up následovaný stylistickou jednotností Benefitu a poté tematickou celistvostí Aqualungu vedl až k dílu, které je celistvé stylově a rovněž i tematicky či konceptuálně jednotné. Kdybych měl jmenovat hudební vlivy, které v TAAB cítím nejsilněji, musím zmínit ovlivnění klasickou hudbou, především Angličanem Henry Purcellem a v Německu narozeným, ale v Anglii dlouhá léta žijícím a tvořícím G. F. Handelem, a právě tak zde nalézám prvky španělské a anglické lidové hudby.

Začátek alba je svižný a s Ianovou flétnou poskakující tam a zase zpět více introspektivní; následuje odbočka do mollové tóniny a poté basová linka doprovázená rohy a vzrušeným zvukem kláves Johna Evanse, které zde připomínají Ricka Wakemana. Hutnost a mechaničnost ustupuje něčemu velmi vznešenému a elegantnímu, velmi anglickému, jen trochu méně lidovému zvuku než ve vstupní pasáži. Piano hraje arpeggia a Anderson to vše překrývá flétnou s příchutí jazzu následovanou nářkem kytary.

Anderson se ujímá houslí a vytváří vířivý, strašidelný úvod k oznámení bojovného mladíka: „Snížil jsem se na vaši úroveň, abych napravil vaše mizerné životy“. Když začíná mluvit druhý mladík, hudba se zjemňuje a odlehčuje a klávesy znějící jako zvon zvoní na pozadí jigu provedeném v téměř telegrafickém rytmu. Tato část a její repríza na straně dvě jsou nejatraktivnější částí alba. Hrozivé heraldické varhany rozrazí klid a tato strana desky končí zvukem elektrické kytary bezmocně naříkající jako zraněné ptáče. Druhá strana znovu začíná ve stylu první strany a přechází do energického, ovšem poněkud prázdného a nevýrazného sóla na bicí a

tak trochu free jazzu, do něhož je recitován text. Vynořuje se docela pěkná anglická lidová melodie a Andersonův hlas se stává více drsným. Do hry vstupuje klasická kytara a hudba se stáčí směrem ke španělské melodice. Zatímco kytara opakuje riff z Wah Wah od George Harrisona, nastupuje cembalo. Hudba se stává více lineární, s rychlými změnami harmonie a pak najednou šup a vracíme se k závěrečnému tématu strany jedna, nyní ovšem výrazně podpořenému varhany, jen na chvíličku přerušenu agresivními smyčci. Téměř jako dodatek se vrací úvodní téma a s ním sentiment: „A Vaši mudrcové nevědí jaké to je / být úplně tupý.“

Členové JT byli vybráni jeden po druhém Ianem Andersonem (někteří z nich jsou jeho starými kámoši ze školy). Z původní sestavy nezůstal, kromě Iana, nikdo. Na nahrávce září kytara Martina Barreho a klávesy Johna Evanse, Ianův hlas už není tolik drsný. Ať už je TAAB ojedinělým experimentem nebo ne, je dobré vědět, že někdo v rockové hudbě má ambice vyšší, než je obvyklé u pětiminutové nahrávky, a je také dostatečně inteligentní na to, aby tyto ambice, přes veškeré obtíže, dokázal se značnou elegancí uskutečnit. **JP**

„TOMMYHO“ TULL? Melody Maker, Chris Welch, 11. března 1972

Chris Welch hodnotí premiéru živého vystoupení JT s jejich novým dílem Thick as a Brick

Na jedné noze stojící flétnista Ian Anderson způsobil tento týden poplach v tisku, když odmítl komentovat svoji poslední „popovou“ nahrávku Thick as a Brick či své současné vystoupení v Portsmouthu, o kterém se hovoří jako o „obscénním“, „nechutném“ a „ohlušujícím“.

Z telefonní budky, někde v Beckenhamu, v neděli večer, sdělil agent Melody Makeru: „Ian nechce mluvit o svých koncertech či albu, dokud si nepřičte jejich hodnocení.“

Experti Bílého domu, čínští pozorovatelé a mluvčí dnes časně ráno uvedli: „Nejnovější vývoj bude sledován s velkým zájmem. Znamená to konec smíru, nebo je to úskok, který má zmást západní země? To jsou otázky, které si musí informované zdroje položit – zítra odpoledne. Zprávy v deset, Catford.“

Takže, Jethro Tull nebudou mluvit, co? Nevadí, v popovém světě to není

nic neobvyklého. V roce 1932 kanadský popový zpěvák George Smith odmítal vystoupit v místním rádiu celou řadu týdnů, dokud se mu nedostalo oficiální omluvy za to, že byl v jedné odvysílané diskuzi označen za „toho strašného zpěváka“. Na konci padesátých let byl rockový básník Brian Barnes proslulý svým odmítáním komentářů ke svým ne příliš častým koncertům.

Přesto však zůstává znepokojujícím, když přijde ticho a my jsme nuceni si slepě vytvářet vlastní názory. Klopýtám přes protichůdné názory, můžu jen říct, že Thick as a Brick je dílo, které si zaslouží stejné ocenění jako Tommy, a způsobuje, že transoceánské kabely bzučí vzrušeným švitořením.

Album se stalo základem pro podstatnou část nové pódiové prezentace Jethro Tull. Je vybudováno na vynikající básni Geralda Bostocka. Jde o jednu z básní, které člověka svým pronikavým pohledem usměrňují. Poněkud hořce mu vmetá do tváře: „Možná dokážu, abyste pocítili, ale neumím vás přimět k myšlení“. Pak pokračuje a říká: „Snížil jsem se na vaši úroveň, abych napravil vaše mizerné životy“.

Budete si tu báseň muset přečíst. Naštěstí je však k nalezení v obširném bookletu alba, který je vytvořen tak, aby vypadal jako místní noviny.

Ať vykládáme básnický vzlet pana Bostocka jakkoliv, můžeme s určitostí říci, že pro členy Tull byl inspirací k dosažení nových výšek. Premiéra prvního letošního britského turné JT v Portsmouthu byla nejlépe nazkoušeným a nejlépe provedeným vystoupením rockové kapely.

Toto vystoupení spadá stylem někam mezi hudební virtuozitu Yes a tvůrčí odvalu Mothers of Invention. Hodně kapel se pokusilo vytvořit svoji malou pódiovou show, ale jen pár z nich to dokázalo tak dobře.

Přestože jejich humor není vždy v psané formě naprosto skvělý, Ianův přirozený humor provázející vystoupení a vynikající podpora, která se mu dostává od Jeffreyho Hammonda a Johna Evana, dohromady vytváří něco naprosto unikátního.

Fascinující je jejich vynikající načasování, stejně tak schopnost hrát s publikem. Kousek od mého sedadla v Guidhall se několik chlapíků rozjelo tak, že byli ve své prostoduchosti schopni vykřikovat nejrůznější poznámky. I oni však byli mírně ohromeni záplavou přednahrátých zvuků, překvapivými rekvizitami, světly a dynamikou, které pro změnu mátlly, bavily a nakonec i rozvášnilly publikum, které odpovědělo hlasitým pochvalným křikem.

Přestože můj první dojem z alba byl, že není dost dobré, abych mu dal

nejvyšší hodnocení, stále bych upřednostnil slyšet Tull hrát tohle velkolepé dílo živě.

Koncert zahájili kompletní verzí „Brick“, která trvala 45 minut téměř bez přestávk. Tull byli odhodláni přinést nám takovou porci hudby, že se Ian rozhodl omluvit se za nepohodlí příznivcům přibitým do sedadel po celou dobu vystoupení trvajících bezmála tři hodiny.

Je to tak trochu jako Ben Hur, připustil se starostlivostí.

Navzdory bezpečnostním opatřením prosákla ven informace o tom, že pánové z Tull by byli raději, kdybychom nemluvili o všech těch drobných žertících, které mají v průběhu vystoupení připravené, aby to bylo raději jako křik: „To udělal Tony Perkins“ z vedlejší fronty na lístky na „Psycho“. Za sebe můžu jen říct, že jsem si užil rozhovor, snad i muže v bílých pláštích.

Hra byla skvělá. Nový bubeník Barriemore Barlow (v každém případě Angličan) se ukázal jako rychlý, přesný a efektivní bubeník, který zahrál dynamické sólo a propojil to k aranžmá s absolutní dokonalostí.

Souhra Iana s Johnem Evanem, vystudovaným klávesistou a varhaníkem, byla zdrojem velké spokojenosti a kovaný stoupenec Tullian – Martin Barre, ač do této doby nevelký sólista, propůjčil svojí hudbě tu správnou drsnost, nebo v případě potřeby i jemnost. Johnovy varhany měly občas tendenci být až příliš hlasité, tak jako byla celá kapela během rockovějších momentů.

V době moderních zázraků je pohled na Iana Andersona, který tančí na jevišti jako šílený rakouský hudební mistr, stále úchvatný. Jednou mi řekl, že jeho bratr měl hodiny baletu a část z toho odkoukal. Snadno si to představím, když se podívám, jak se tělo pana Tull prohýbá dozadu, vlnité vlasy nad úzkými rameny, zatímco se jeho nohy roztáhnou do několika směrů.

Vede své spoluhráče s uštěpačnou zvláštností a jeden z nejobtížnějších momentů na koncertě byl, když se John Evan, sám o sobě stává podivnou a nemotornou figurkou, tak jako je to v Chekhově komedii, jenom proto, aby byl svým lídrem důrazně usazen zpět na své místo k varhanám.

Uprostřed šaškování, stejně dobrého jako nějaké estrádní představení v severním kabaretu, hraje Ian na podpůrnou flétnu. Zdá se mi, že se jeho technika mnohem zlepšila, k čemuž přispělo značné úsilí. Vždy měl svoji melodičnost a schopnost hrát na tento obtížný nástroj razantněji nebo jemněji. Ale opravdu rychle pasáže a několik krásně vystavených frází ukazují, že si Ian nedělá pokaždé jen legraci, mluvíme-li o hře na flétnu.

Bude zajímavé sledovat koncert znovu po několika dnech turné. Budou schopni pokračovat v komických vsuvkách? Budou dávat dohromady „přídavek“ který byl v Porsmouthu příliš dlouhý a zahrnul příliš delikates?

Díky Thick as a Brick se k publiku dostala spousta hudby, která nikdy předtím nezazněla. Její úspěch byl evidentní. Úspěch, který sklízeli, byl odměnou za všechno úsilí, které kapela vložila do psaní a vystoupení, spíše než, jak tomu obvykle v těchto případech bývá, okamžitě rozeznatelného, rychle vstřebaného materiálu.

Premiéra takového kusu dovednosti není každodenní událostí a Jethro Tull mohou být hrdí na svůj příspěvek do umění a rocku.

* * *

JETHRO TULL: 'Thick as a Brick' (Chrysalis)

Vzhledem k tomu, že album je již dokonale zrecenzováno v obsáhlém úvodu, je velice těžké najít něco k doplnění našich komentářů. Nejnovější dílo Iana Andersona je básní zabalenou v novinách a to místních, pochybné autenticity – „St. Sleve Chronicle“

Slyšel jsem poznámku zasvěceného pozorovatele: „Je to ten nejhlupejší obal jaký jsem kdy viděl“. Druhý může namítat, že je to vtip s vydáním místních novin a člověk může jen dodat, že ten vtip na účet místních novin se brzo přejí. To by ale nemělo odvádět naši pozornost od množství úsilí a námahy, které byly do Thick vloženy. Dvanáctistránkový, do detailu provedený materiál falešných novin, musel Geralda „Malého Milona“ Bostocka a Iana Andersona pobavit a zaměstnancům Chrysalis, kteří strávili spoustu času připravováním obalu a fotografií, způsobit značnou bolest hlavy.

Ale co je to za hudbu? Je toho tolik na jeden krátký poslech. Je zapotřebí čas na zažití. Naslouchat souvislostem jejich naprosto vizuálního vystoupení nemá okamžitý efekt. Ale není to stejné jako s příběhem skomírajícího Aqualunga, protože záplava množství myšlenek mě uvádí do podezření, že to bude mít stejný, ne-li ještě větší ohlas. Vysoká úroveň vystoupení je udržována po celou dobu tohoto díla, i když ne tak hlučně jako některé rozšířené verze skladeb, řekněme od ELP.

Ianova hra na flétnu se velice zlepšila. Nechci říct, že předtím byla podprůměrná, ale zdá se, že se svěřil někomu do péče, aby se zlepšil ve zručnosti s tímto nástrojem. Barriemore Barlow je skvělým bubeníkem,

který bubnuje na svou soupravu se zářivou šikovností, s přehledem zvládá aranžmá, zatímco zvuk Tull rozkvétá za přispění Barreho spolehlivé kytary a skvělé hry Johna Evanse. Zdá se, že kapela více spolupracuje a každý člen se podílí na výkonu efektivněji. Jak říká komentář v bookletu: „Není tedy výrazně komerční, ale je to dobrý disk, který ačkoliv má spoustu chyb, dokáže dobře zaujmout“. Mohli bychom snad jen doplnit, že čas ukáže. **RA**

Rozhovor s Ianem Andersonem, Martinem Barrem, Jeffrey Hammondem z Jethro Tull CD Thick as a Brick, Chrysalis record, 1997

IA – Ian Anderson | **MB** – Martin Barre | **JH** – Jeffrey Hammond

MB: Když jsme začali nahrávat TAAB, nevěděli jsme, jaký bude konečný výsledek, koncepční album, nebo tedy to, čemu vy říkáte koncepční album. Myslím, že to prostě začalo jako další album Tull a my jsme se tu hudbu učili stejně, jako jsme se učili hudbu z Aqualungu, Benefitu nebo jiných alb, ale během práce se to změnilo především proto, že jsme jednotlivé části hudby propojovali a vytvářeli tak nepřerušovaný celek. Nedomnívám se, že jsme se nějak zvláště zabývali tím, k čemu to směřuje, kam jdeme. Pracovali jsme ze dne na den, tak, jak postupovalo nahrávání. Zkoušeli jsme to asi měsíc.

JH: V Bermondsey, jestli se nepletu.

MB: V Bermondsey. Takže některé části alba, řekl bych, že především první polovinu alba, jsme nazkoušeli v Bermondsey. Nedokážu si teď vzpomenout, kdy jsme se tam vrátili nebo jsme tam i pokračovali.

JH: Já si vzpomínám jenom na to, že jsme byli ve sklepě. Velmi zatuchlém a špinavém místě a tam jsme zkoušeli.

MB: To bylo nechutné.

JH: Nepamatuji se, jak to probíhalo.

MB: Myslím, že šlo o dva nahrávací termíny. Ty vzpomínky už trochu slábnou. Ale byla to otravná zkušebna, bylo tam odevšad strašně daleko. Pamatuji si, že jsem tam musel vzít Barryho. Pamatuji, že jsem řídil častěji než Barry. Vždycky jsme dorazili na ten nepříjemný jižní obchvat v době dopravní špičky, takže v nejhustějším provozu, hrozná cesta, řval tam na mě obrovský kamionák a já přitom seděl ve svém malinkém MG. Tak nějak jsme tam jezdili. Trvalo to tak hodinu a půl cesty z Putney.

Přijeli jsme tam v mizerné náladě a šli jsme do toho nechutného, páchnoucího, tmavého a špinavého sklepa. Vzpomínám si, že tam byly i použité kelímky od kávy, všude špína, opravdu hrozné místo. Zavřeli jsme se tam a celý den jsme nacvičovali muziku. Bylo dobré odtamtud vypadnout. Bylo to tam fakt strašné.

IA: O to především šlo, protože album, které jsme udělali rok před tím, což byl Aqualung, bylo všeobecně přijato jako koncepční album, zatímco pro mě to byla prostě hrstka písniček, jak jsem už mnohokrát řekl, takže první nápad s Thick as a Brick byl, pojďme udělat něco, co se stane matkou všech koncepčních alb, a stalo se to skvostem, uvažujeme-li o tom, co tehdy bylo relativně komplikovanou hudbou. Bylo textově složité a matoucí a navíc ještě tak trochu podfuk, ale dobře myšlený, žertík směrem k nám samotným, publiku a hudebním kritikům – netrvám na tomhle pořadí – ale bylo to myšleno dobře. Bylo to období Monthy Pythonova Letajícího cirkusu a velmi britského humoru, který nebyl vždycky dobře chápán Japonci nebo Američany, když jsme se konečně vydali zahrát Thick as a Brick na koncertech. Tihle lidé ale vždycky velmi slušně říkali, že jsou trochu zmateni a příště přišli zpět, aby pochopili víc, protože to zašlo moc daleko na to, aby se vzdali. Samozřejmě to ale bylo koncepční album, bylo koncepční ve smyslu toho bláznivého nápadu, že bylo napsáno, pokud jde o text, dvanáctiletým hochem jménem Gerald Bostock, jestli mě paměť neklame, a dokonce ještě teď někteří lidé říkají, ten GB musí mít už kolem třicítky. Spousta lidí, věřte nebo ne, stále věří, že to byla skutečná osobnost. Myslím, že jsme našli tu správnou hranici mezi tím, aby to jako nápad vypadalo trošičku věrohodně a zároveň to bylo trošičku trhlé, tak, aby to většina lidí pochopila a necítla se uražená, pokud se dostali to pozice, kde by si mohli říct, oni si dělají legraci ze mě.

MB: Jednou jsem o tom přemýšlel, o své nejsilnější vzpomínce na dobu, kdy jsme se to učili, která se váže k tomu, jak jsme šli na oběd do kavárničky. Bylo to Rose's Caffè, bylo to kousek dolů ulicí, nedaleko Bermondsey, otřesné jídlo, něco jako maso zapečené v těstíčku, hranolky a hrachová kaše a puding, servírované obrovskou odpornou ženskou, která měla knír a vousy na bradě a o jejíž hygieně by se dalo pochybovat, na její zástěře byly stopy krve, špíny a všeho možného. A navíc tam bylo neskutečné horko, všichni kouřili, všechna okna byla zamlžená párou. Vždycky si vzpomenu, jak jsme byli v té kavárně, to se mi vybavuje ve spojení s nahráváním, ale hudební vzpomínky moc nemám.

IA: Možná trochu hloupě jsme museli najít čas pro nahrávání toho všeho, něco jsem musel napsat, nazkoušet a všechno to nahrát, a docela hloupě jsme zajistili zkušebnu a nahrávací studio jen na termín o několik týdnů pozdější. Všechno muselo šlapat přesně podle rozvrhu. Začínalo to u mě, ráno jsem se probudil v severním Londýně a měl jsem tak dvě, tři hodiny na to, abych horečnatě něco napsal, potom jsem vběhl do auta a spěchal do zkušebny Rolling Stones v Bermondsey, kde jsem pak předstíral, že tohle jsem napsal před pár týdny, ukázal jsem to kapele, oni k tomu doplnili svoje nápady a myšlenky a dodělali jsme to v průběhu zkoušky, kterou jsme dělali den poté. Postupně, den po dni, toho přibývalo. Začínali jsme vždycky od začátku a každý den jsme měli další kousek hudby, někdy to bylo nějakým způsobem opakování jednoho z předchozích témat, vrátili jsme se a přepracovali jsme předchozí nápad a po nějakých dvou týdnech jsme měli celou věc nazkoušenou od začátku až do konce tak, že jsme mohli nahrávat, všechna aranžmá byla připravená, a šli jsme do studia a jestli si dobře pamatuji za osm nebo deset dnů ve studiu bylo vše hotové, nahrané, což je docela rychlé. Ale byli jsme jako kapela zvyklí zkoušet, takže jsme teoreticky všichni znali svoje party.

JH: Myslím, že to šlo velmi dobře. Některé části jsme zvládli na poprvé, docela hodně z nich. Některé sekce na začátku, pamatuji si, že doprovody šly velice dobře.

MB: Ano, pokoušeli jsme se to dělat spontánně, měli jsme málo času. Přijeli jsme kolem jedenácté, dvanácté hodiny, naladili jsme a šlo se na to. Žádné zdržování, pracovali jsme fakt tvrdě. Jak řekl Jeffrey, dostali jsme to na pásku docela rychle. Často jsme nevěděli, co budeme dělat následujícího dne, udělali jsme kousek a Ian o tom, co se bude dělat příště, přemýšlel vždycky přes noc. Pracovali jsme na nějakém nápadu a pak se z toho stal další kousek hudby a my jsme to druhý den nahráli. Bylo to velmi živé, všechno bylo hotovo, samozřejmě mimo flétny a zpěvu. Bylo to velmi spontánní nahrávání. Jednou jsme pracovali tak dlouho, ve snaze dostat něco na pásku, bylo to někdy kolem šesté ráno, a Ian řekl: „Pojďme všichni ven, proběhneme se“ a my na to: „Cože?“, a protože jsme byli tak unavení, tak jsme vyšli před Morganova studia, zrovna svítalo, ještě nebylo pořádně vidět, zvládli jsme nějakých deset metrů a shodli jsme se, že to je maximum, co uběhneme. Vrátili jsme se zpátky a pokračovali.

IA: Tenkrát jsme měli v Crysalis Records člověka jménem Royston

Aldridge - nejsem si opravdu jistý, jestli tenkrát u Crysalis působil v uměleckém oddělení, ale byl to relativní nováček. Začínal jako novinář v Sounds, tehdejším britském hudebním časopisu, později se stal generálním manažerem Crysalis Records a zůstal jím až téměř do současnosti (rozhovor byl vydán v roce 1997) a Roy, který přišel z novinářského prostředí dostal na starosti, ať se mu to už líbilo nebo ne, dát dohromady všechny ty nápady a fotografie tak, aby vzniklo něco na způsob vesnických novin, takových, jaké se učil dělat na začátku kariéry. Takže Roy to musel všechno dát do kupy, opravit to, zkontrolovat. Byly to především nápady moje, Jeffreyho Hammonda a Johna Evanse, který ... John přispěl několika nápady, ale zbytek byla více méně napůl moje a Jeffreyho práce. Roy to všechno dal dohromady a dostal to do novinových sloupečků tak, aby to dobře vypadalo.

JH: Pamatuju si, jak jsme nahráli spoustu věcí na diktafon, nebo velmi malý magnetofon, a to jsme pak posílali sekretářce. Většina toho byla chechtání se a řehot spíš než něco opravdu dotaženého do konce. Myslím, že každý k tomu nějak přispěl, že jo, Martine.

IA: To ano, ale podstatně méně. Myslím, že Jeffrey podceňuje svůj přínos.

JH: Ne, ne, prohlížel jsem si to a je dost obtížné vzpomenout si, co jsem dělal. Pamatuji se na ty fotky, pózování, jak jsme se snažili najít vhodné místo pro pózování na fotky. To si pamatuju.

MB: Byl to takový ten školácký styl humoru. Chovali jsme se jako nějakí rošťáci. Byli jsme v tak trochu trhlém stadiu na cestě k dospělosti a náš humor v té době byl zástěrkou, za kterou jsme to ukrývali. Ian a Jeffrey vymysleli většinu. Ostatní přispěli jenom drobně.

JH: Myslím, že John napsal pár příběhů. Ano ten o letadlech, ne ten co se jmenuje Do not see me rabbit.

IA: Jo ten. Jak si dobře pamatuju, tak vytvořit a dokončit graficky návrh obalu zabralo víc času než samotné nahrávání. Vzpomínám si, jak jsme se chystali uvést TAAB živě, po několika dalších zkouškách, a vybavuju si, že to začalo naprosto katastrofickým koncertem v jednom z těch, kde to jenom bylo, bylo to městečko, kde jsme potom ještě hráli, někde na anglicko-velšské hranici, a byla to hotová katastrofa. Zvládli jsme to jen tak tak a byl to celkem psychicky náročný moment, protože pak jsme vyráželi na velké turné po Británii, USA a dokonce do Japonska a Austrálie právě s tímto programem. Byla to docela strašidelná první noc

turné.

MB: Vzpomínám si jenom matně a můžu se mýlit, ale domnívám se... možná si to pamatuje Jeffrey, ale myslím, že první vystoupení, kde jsme s tím šli ven, bylo velmi obtížné. Byli jsme úplně ztuhlí, když jsme to měli hrát živě. Byla to opravdu těžká muzika, bylo tam spousta věcí, co si člověk musel pamatovat, všechny ty tóniny a různé rytmy a taky obrovská porce hraní bez přestávky. Měli jsme z toho obavy.

JH: Bylo tam i různé zrychlování.

MB: Byl to opravdový strach, opravdový adrenalin. Je zajímavé, co s vámi strach udělá. Hráli jsme to jako jeden celek. Všechno, co si z toho pamatuju je, jak jsme s Barrym zmizeli ve stanu... na pódiu byl stan a já s Barrym jsme tam na pár minut zapadli.

JH: Tak na to si nevzpomínám ani trošičku.

MB: Jo, na pódiu byl stan a já s Barrym jsme tam zapadli a dělali jsme si z toho trochu legraci, zatímco na pódiu se dělo něco jiného.

JH: Tenkrát nic netrvalo příliš dlouho, jenom pár nocí. Byl to stálý a rychlý proces změny v průběhu více než jedné šňůry.

MB: Byly tam i věci, které byly pevně dané kvůli té gorile.

JH: Ve Stoke se nám jedna věc povedla a už jsme ji tam nechali.

MB: Gorila, která přišla a fotila diváky.

MH: Telefon pro Mikea Nelsona, zničeho nic, uprostřed vystoupení zazvonil telefon, samozřejmě z pásky, puštěný přes místní reproduktory. Ian přerušil vystoupení v tom nejnemožnějším místě a byl to hovor pro Mikea Nelsona.

MB: Opravdu, tohle si už fakt nepamatuji.

MH: To se nedělo při každém vystoupení, ale mohlo to být skvělé.

MB: A pár minut později jeden z našich bedňáků, který z duše nesnášel, to, že si musel v průběhu vystoupení obléct potápěčský oblek a masku při Aqualungu - na pódiu bylo přes třicet stupňů a z něho se pořádně lilo. Tentýž kluk se pak přihlásil jako dobrovoník s tím, že bude představovat Mikea Nelsona. Přišel na pódium a zvedl to. Bylo to praštěné.

IA: Možná, že ve chvíli, kdy lidé opustili ten zvyk, kdy byli na pódiu a hráli hodinový hudební kus v džínách a tričkách, se to celé nasměřovalo tam, kam to nakonec došlo. Najednou z toho bylo něco víc divadelního a organizovaného. Ve srovnání s koncerty U2, Michaela Jacksona nebo Madonny to bylo divadelně nevýrazné, ale podle tehdejších standardů to muselo být něco velmi neobvyklého. Stálo to spoustu úsilí, byla to spousta detailů a komunikace s publikem, pokud bylo v té správné

náladě, a zase, byla to možná nálada té doby, období, kdy se začal Monthy Pythonův létající cirkus prosazovat v USA, Američani si začínali zvykat na tento surrealistický, absurdní a často celkem náročný humor a byli velmi otevřeni těmto novým nápadům. Alice Cooper si tenkrát každý večer usekával hlavu gilotinou. Můj přístup byl trochu jemnější, elegantní šponky a fešácký suspensor.

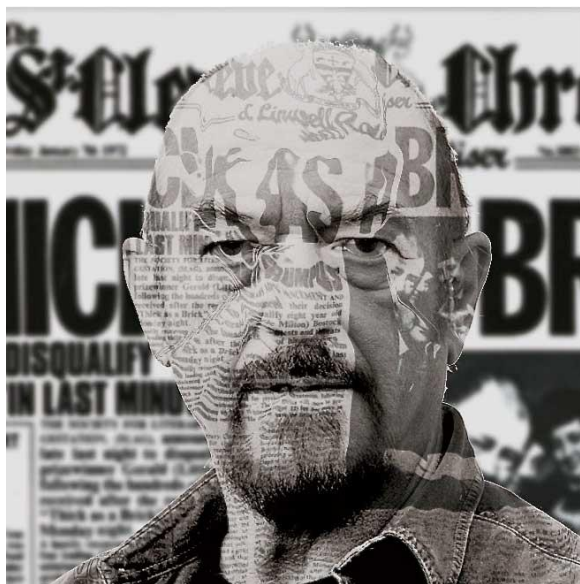
MB: John se převlékal za zajíce a v tom převleku si četl noviny a věci se dost rychle měnily. Něco se stalo a hned na to navazovalo něco dalšího. Možná zase kousek muziky.

MH: Bylo to docela amatérské, i když to nejspíše vypadalo docela profesionálně. V pozadí tomu tak nebylo.

MB: A John, protože to je fakt hodně hraní, hráli jsme snad tři nebo čtyři hodiny a John si rád dá plechovku piva, si musel v průběhu vystoupení odskočit a on si obvykle ulevoval do prázdné plechovky od piva někde za pódiem. Dával si pozor, aby to publikum nevidělo. A jednou, protože za pódiem je opravdu hluboká tma, někdo do jedné z těch plechovek kopl a ona se zakutálela do hlavy zajíčího převleku a najednou se zpoza pódia ozvalo strašlivé zaskučení, to když si John nasadil zajíčí hlavu. **JP**

Nové L.P. Tull

Thick as a Brick, © „Julian Stone – Mason, B.A.“

Přestože ještě není v obchodech, byl jsem schopen získat „white label“ nynějšího vítěze Jethro Tull „Thick as a Brick“ od jejich londýnských agentů, Chrysalis Artists. Pánové se zrovna vrátili zpět z dalšího turné po USA (kdy je uvidíme vystupovat tady?) a spěchali do studia vystříhnout toto jemné voskování pro „podzemní“ trh. Skupinu

tvoří Ian Anderson, Martin Barre, John Evan, JeffreyHammond-Hammond a BarriemoreBarlow. Napsána na motivy básně ze St. Cleve, od zázračného dítěte Geralda Bostocka, rozplétá jejich hudba síť jemných zvuků: občas melodických, pak zase vzrůstajících, které tvoří vynikající kulisu smysluplným textů a improvizací technice.

Ačkoli jsem nebyl schopen kontaktovat kohokoliv ze skupiny (zanepřázdnění chlapci!), podařilo se mi spojit se přes telefon s Terry Ellisem z Chrysalis, výkonným producentem alba; pan Ellis mi řekl, že kromě orchestrálních pasáží hráli všichni členové skupiny na instrumenty sami. Mimo své obvyklé flétny, akustické kytary a pěveckých partů rozšířil Ian Anderson svoji virtuozitu o housle, saxofon a trumpetu, zatímco Martin Barre zahrál několik not na úžasný, středověký nástroj, loutnu, stejně dobře jako na svou elektrickou kytaru. John Evan hrál na varhany, klavír a čembalo, JeffreyHammond-Hammond pak na baskytaru a odrecitoval pár mluvených vokálů a nový bubeník Barriemore Barlow přidal tympány a perkusní party. Můžeme pochybovat o kvalitách toho, co se tváří jako téma rozprostírající se na dvou na sebe navazujících stranách tohoto alba, ale výsledek je v nejhrošším případě zábavný a přinejmenším esteticky příjemný. Slabý a možná naivní vkus je zodpovědný za některé nepěkné změny v rytmu a banální instrumentální pasáže spojující jednotlivé části, ale tato schopnost by se měla dostavit spolu se zráním. Nicméně, celkově je to dobrý disk a dobrý příklad současné popové scény, která se pokoušela uniknout ze svých vulgárních výrazů a někdy naprosto sprostých obscenních žvástů.

Očividně nekomerční, ale dobrý disk, i když má spoustu chyb, které by šly udělat lépe.

Vyjde 18. února.

RA

První otázka míří na Vaše vystoupení v Česku. Odehrál jste tu spoustu koncertů, utkvěl Vám některý z nich v paměti?

To je velmi těžká otázka. Já mám sklon nevracet se zpět k tomu, co bylo. Kdyby ses mě za dva dny zeptal, jestli si pamatuji zdejší koncert před dvěma dny, tak se budu muset zamyslet, ale za ta léta jsem tu odehrál spoustu koncertů na hodně místech i několikrát, ale když se sem zase vrátím, tak si vlastně ani nepamatuji, jaký tam byl zvuk. Obvykle si většinu prostor pamatuji, tady to vypadá, že to nebude složité. Nemůžu ti vykládat, jak skvělé je v Česku publikum a jak moc miluji Vaši zem, protože to by byly nesmysly a musel bych být blázen, abych tohle vykládal. Chci říct, že Česko, Švýcarsko, Německo, to jsou všechno krásná místa. Praha je nádherné město a rád se sem vracím, ale nemůžu říct, že to tu mám raději než třeba v Mnichově nebo že tu hraji raději než v Budapešti, Paříži nebo Londýně. Praha je jedním z krásných míst, kde mohu hrát.

Byl mezi Vašimi předky někdo další, živící se hudbou?

Pokud vím tak ne, nevím o žádném dalším muzikantovi. Teda kromě mého syna, ale ne mezi mými předky.

Jedna všední otázka. Co děláte, když zrovna nejste na turné?

Hodně času trávím ve své kanceláři a prožívám virtuální turné. Sedím u počítače, plánuji koncerty, dívám se na letové řady, prohlížím hotely, kontroluji kontrakty, dělám rozpočty a podobné věci. Trávím spoustu času plánováním turné. Když zrovna nejsem na turné, přemýšlím o něm, ale jednoho dne to přestane. Tohle všechno skončí. Nevím, co budu dělat s tou spoustou volného času, co pak najednou budu mít. Nevím, co potom budu dělat. Možná budu snít o turné a budu dělat producenta a manažera pro někoho jiného. To bych možná mohl dělat, využít své zkušenosti pro plánování turné někoho jiného.

Máte nějaké vžité rituály před tím, než jdete na pódium?

Nic, čeho bych si byl vědom, ale myslím, že kdybys mě pozoroval, tak řekneš: „Tohle dělal i včera večer“, ale nesoustředím se na to, nemám

žádné symboly jako znamení kříže nebo d'áblův roh či něco podobného, jako mají lidi od heavy metalu. V tomto slova smyslu nemám žádné rituály, ale dodržuji ustálený sled činností, když se chystám k vystoupení. V poslední tak asi půlhodině mám pořádek v tom, co dělám. Převléknu se, zkontroluji, že fungují moje mikrofony, vyměním v nich baterie. Jsou to určité věci, ale nejsou to rituály, to, co dělám, jsou spíše přípravy.

A co Vaše typická póza stoj na jedné noze?

To dělat nemusím. Dělán to jenom na pódiu. Nikdy to nedělám jen tak.

Uděláte si někdy čas pro soukromou návštěvu Skotska, a pokud ano, je nějaké místo, kam byste chtěl zajet?

Už jsem ve Skotsku nebyl dlouho, s výjimkou toho, že jsem tam zajel na bratrovy narozeniny. Před tím jsem tam byl ještě na pohřbu bratrovy partnerky a ještě před tím jsem tam byl na turné. Zahrál jsem v Pethu, Dundee a Glasgowě a teď bych zase měl jet do Dundee na univerzitu, která mi chce udělit čestný diplom za literaturu. Lidem jako já, co mají jenom střední školu, nikdy jsem nechodil na universitu nebo tak, když vydržíš dost dlouho, tak ti dají diplom. Nemusím chodit na universitu, stačí jenom čekat a oni ti sami udělí diplom, takže já jsem doktor literatury a v dubnu budu dvojitém doktorem literatury (směje se). Neznamená to naprosto nic.

Máte i titul MBA za hudbu.

To ano, ale to je totéž. Když budeš starý člověk a neuděláš něco zlého, dostaneš takové milé poplácání po rameni a řeknou ti: „Hodný klučina!“ Může to být třeba doktorát nebo MBA nebo jako v případě Eltona Johna, a ten udělal spoustu špatných věcí, ale bude z něj Sir Elton John, ale on zase vydělal obrovské prachy a nejspíš odvedl spoustu peněz na daních, takže možná to je ten důvod, proč tomu tak je.

A co Dun Ringill?

To je místo, kam jsem jezdíval velmi často, protože jsem na ostrově Skye dříve žil, ale už tam dům nemám. Nebyl jsem tam, tuším, od roku 1994. To už je pěkně dlouhá doba.

Využívala někdy v historii kapela Jethro Tull služeb kostymérů či profesionálních choreografů?

Ne, to nikdy. Jsem jako policajt, nemám rád, když někdo jiný čistí moji zbraň. Ošetřit a nabít ji před tím, než začne moje služba, je něčím, co musím udělat sám. Kdyby měl někdo jiný pečovat o moje šaty, to by bylo fakt směšné. Ne, to ne (směje se). Je mojí věcí postarat se o to, aby byly čisté. V roce 1972 jsme se museli starat i o čistotu svého suspenzoru a na hotelu jsem si pral i svoje punčocháče. Vždycky jsem se o svoje věci staral sám, žádné garderobiérky, žádní lidé přes makeupy, nikdo takový. Ti člověka stresují a já mám rád klidný život. Dokonce většinou ani na turné nevyužíváme služeb manažera, prostě nasedneme na letadlo a vydáme se na cestu. Jsme dospělí lidé, takže víme, co je třeba udělat, abychom se dostali do letadla a pak zase z něj. Nepotřebujeme nikoho, kdo by nám pomáhal s běžným životem. Dokážeme cestovat sami.

A co Vaše kondice? Co děláte pro to, abyste si ji udržel?

Každý den věnuji tělesnému cvičení dvě hodiny a ještě jsem za to placen, protože moje vystoupení je tím cvičením. Opravdu je to tak. Je podstatně snazší zůstat relativně fit, když člověk pravidelně vystupuje. Je to jako dvouhodinové cvičení aerobiku. Moje vystoupení jsou místem a časem, které věnuji tělesnému cvičení, protože když zrovna nejsem na turné, tak zůstávám v posteli nebo sedím v kanceláři.

Jsou současné problémy s prodejností nových CD jedním z důvodů proč už více, než sedm let nevyšlo žádné nové album Jethro Tull? Uvažujete o novém studiovém albu?

V současnosti máme zamluvené nahrávací studio a zkoušky na listopad a prosinec a na březen příštího roku máme naplánováno vydání alba. Všechno je již napsáno, všechny texty a hudba, a jsme připraveni začít v listopadu zkoušet a ještě před tím, než začneme na novém albu pracovat, zvládneme další turné. Je to celé hotové, jenom se to musí nahrát.

V repertoáru máte i několik kousků klasické hudby. Víme o Bourée, ale je tady také Beethovenova Devátá, Bachův koncert d-moll pro dvoje housle a orchestr nebo Faureho Pavane. Podle čeho si skladby vybíráte a kdo je Vaším nejoblíbenějším skladatelem v oblasti klasické hudby?

Líbí se mi pěkné skladby, mám rád pěkné melodie, které jsou

zapamatovatelné. Určitě nejsem prvním člověkem, který si všiml, že Faureho Pavane je krásná malá skladbička a rozhodně nejsem jediný, kdo oceňuje díla Mozarta, Bacha nebo Beethovena. Pro mě nejzajímavější skladby musí mít zapamatovatelnou melodii. Když jsem se podílel na mozartovských oslavách ve Vídni, nějaké čtyři roky, pět let zpátky, tak jsem toho o Mozartovi moc nevěděl. Musel jsem ho tenkrát hodně poslouchat, abych našel dvě nebo tři hudební témata a mohl je zaranžovat trošku jinak, než je klasické pojetí. Musel jsem se opravdu učit, poslouchat a snažit je najít pár pěkných vzorků, které budou použitelné a snadno hratelné. Tak jsem to dělal, když jsem se na mozartovské slavnosti připravoval. Zkoušel jsem dělat totéž s Handelem. Byl jsem požádán, abych zahrál na Handelově festivalu. Procházel jsem si Handelovu tvorbu a snažil jsem se najít nějakou pěknou drobnou skladbičku, abych si z ní půjčil dva nebo tři prvky a vytvořil něco vlastního, ale nemohl jsem nic takového najít. Mám rád Handelovu hudbu, ale nemohl jsem najít ty správné melodie, tu správnou věc. U Bacha je to snadné i Mozart má vhodné skladby, ale u některých autorů prostě není snadné najít tu správnou melodii, která bude dobře fungovat v jednoduchém provedení s flétnou jako sólovým nástrojem. Hodně jsem se naučil a získal. Nejsem nějakým specialistou na klasickou hudbu. Jenom ji občas poslouchám a nacházím něco, co se mi líbí a pak se ukáže, co s tím dokážu udělat.

Co je pro obyčejného anglického muzikanta, jako jste Vy, nejdůležitější? Je to rodina, hudba nebo zdraví? Samozřejmě víme, že jste utrpěl v Chile v roce 1996 vážné zranění.

Myslím, že tohle všechno. Když člověk stárne, snaží se věci udržovat v rovnováze. Chce si udělat čas na rodinu a přátele a snažíš se mít věci vyvážené. Je důležité nepropadnout pouze jednomu, což je v případě hudby opravdu snadné. Hudba je obrovsky silná věc, velmi expresivní, hraní je velmi návykové, obzvláště když vystupuješ živě. Tohle musíš kontrolovat a dávat pozor, abys vedl vyvážený život. To, co já vedu, není moc vyvážený život, většinou u mě hudba převládá. Vždycky mám určitý čas vyhrazený jen tomu, abych byl doma, a dalo by se říct, že v posledních dvou letech je ho více. Tento rok nehraji tolik koncertů, je jich asi osmdesát pět, vloni to bylo nějakých sto dvacet koncertů, podobně jako v posledních několika letech. Takže letos jsem to trochu omezil. Příští rok bude ale znovu velmi náročný, 2012 bude náročný rok.

Co plánujete na rok 2012?

To je tajemství. Plánujeme hodně koncertů, ale budou tak trochu zvláštní. Je to zatím tajemství. Něco o čem nechceme až do letošního října mluvit, v září nebo říjnu začneme mluvit o tom, co připravujeme a na konci roku budeme hovořit o novém albu a spoustě dalších věcí. V tuto chvíli je na to ještě příliš brzy.

Poslední TV pořad o Vás vznikl před deseti lety, co se od té doby ve Vašem životě změnilo?

Myslíte zdejší TV? To je tedy otázka na rodinu. Moje dcera se vdala a teď mám dvě vnoučata, což je docela velká změna, jak pro mě, tak pro ni. Vzala si docela známého herce, který je teď, vlastně oni všichni teď jsou, v Atlantě a on bude šest měsíců pracovat v americkém seriálu The Walking Dead, což je zombie, strašidelný, hororový televizní seriál, který se začal točit vloni. Letos je to druhý rok, co se natáčí, takže jsou teď v Atlantě, na šest měsíců, takže já teď svoji dceru a svoje vnoučata uvidím jenom na Skypu. To je jediný způsob, jakým s nimi mohu komunikovat až do příštího listopadu, kdy se vrací zpět do Británie. To je velká změna, naše rodina se rozrostla. Můj syn není ženatý. Má toho teď spoustu na práci, pracoval pro mě a má i nějaké svoje aktivity. V rodině máme dobré

vztahy, lepší než před deseti lety, protože před deseti lety byly moje děti na universitě. Moc často jsme je nevidali. Byly studenty, jezdily si domů jenom vyprat.

Jaká je Vaše nejoblíbenější skladba. Chtěl bych se zeptat především na Budapest.

Znáš to, je to jedna z mých oblíbených skladeb. Je to jedna z těch, u kterých, když jsem začal psát, tak jsem si říkal: „Tahle se mi fakt líbí!“ Jedna z těch, co obsahují spoustu různých hudebních elementů, spoustu změn rytmu, je to velmi komplikovaná píseň. Rozhodně patří mezi písně, které zpívám živě nejraději. Nemyslím si ale, že mám nějakou z písniček úplně ze všech nejraději, mám tak padesát nejoblíbenějších písniček. Podobně jako s alby. Nemám žádné nejoblíbenější album, každé z nich má v sobě něco dobrého a většina z nich má jednu nebo dvě chybičky a některá jich mají spoustu, ale opravdu nemám žádné nejoblíbenější. Mám teď doma šest koček, a kdyby ses mě zeptal, kterou z nich mám nejraději, nebyl bych ti schopen odpovědět, protože jsou každá jiná a mám je všechny rád, každou z jiného důvodu.

Teď, spíše návrh, který je od Peta McHugha z Electrocutas.com. Posledních pár let končí koncerty Jethro Tull písněmi Aqualung a Locomotive Breath. Co takhle zkusit třeba Beethovenovu Devátou, Dambusters March nebo Land of Hope and Glory.

Je zvláštní, že se ptáš právě na tohle, protože docela nedávno jsem to poslouchal a napadlo mě, že bychom to mohli zase zahrát. Zpracovával jsem koncert z Madison Square Garden a tam jsme to hráli (Dambusters March). Jsou to takové zábavné kousky, ale v USA bude poslední skladbou večera Aqualung, bude to v poslední minutě a půl spíš akustická skladba, takže to bude naprostý protiklad, konec bude opravdu velmi klidný a pak se vrátíme na přídavek a ten opět zahájím jenom já na akustickou kytaru. Je fajn věci občas trochu změnit. Budeme zase končit skladbou Locomotive Breath, to je pro mě taková hymna, písnička, která je pro mě osobně dost důležitá. Aqualung je pro mě taky důležitá věc, ale Locomotive Breath je pravděpodobně tou nejlepší písničkou, kterou můžeme ukončit vystoupení. Textově je trošku výhrůžná, mluví se v ní o věcech, které se nás dost dotýkají a možná ještě více našich dětí, pokud myslíme na růst populace, globalizaci ekonomiky, intenzitu života a

šilené životní tempo a z toho rozjetého vlaku nejde vyskočit a jako příběh to má špatný konec ... planeta Země a my ... tohle neskončí pomalu a klidně, bude to dost nepěkné, ale já už tu nebudu, abych to viděl. Povím ti něco, čeho jsem si všiml minulý týden. Před týdnem se přítelkyně, astronautka vrátila na Zem. Strávila šest měsíců na mezinárodní vesmírné stanici a ve svém posledním emailu před návratem říkala: „Mám fakt divný pocit a cítím se trochu vnitřně rozervaná, vracím se zpátky.“ Nedokázala to říct naplno, ale vím, co chtěla říct. Když před pár týdny mluvila s mojí ženou, řekla: „Já se nechci vrátit zpátky ... nechci se vrátit na Zem.“ Zní to divně, moje žena říkala: „Ona se asi zbláznila. Vždyť je vdaná a má desetiletého syna.“ Já jsem jí na to řekl: „Oni ví něco, co my neznáme. Mají zkušenost, nadhled, viděli Zem z výšky., ze vzdálenosti tří, čtyř set kilometrů. Ta zkušenost ti pomůže si všeho víc vážít, ale zároveň je v tom i obava z návratu. Návratu z vysněného místa všech astronautů, kteří od malička snili o tom, jak se vydají do vesmíru. Dneska jsem dostal email od dalšího kosmonauta, který startuje příští středu. Poletí na vesmírnou stanici na raketě Sojuz a je z toho tak rozrušený. Má za sebou tři mise raketoplánu a tohle bude jeho první pobyt na vesmírné stanici. Bude tam celých šest měsíců a já si myslím, že bude pocíťovat totéž, také zažije ten pocit „nechtění se vrátit“ zpět. Tihle lidé, co se dostanou do vesmíru, Neil Armstrong, Buzz Aldrin, lidé, kteří se dostali na Měsíc, mají zkušenost, která je pro nás nedostupná a nemůžeme o ní ani uvažovat. Je to zvláštní zkušenost, která určitě proměnila jejich životy napořád a návrat na Zem je něco jako konec snu, zničení snu o cestě do vesmíru. Musí se vrátit zpět do zemské přitažlivosti, naší politiky, vědy, globálního oteplování, recese, finančních problémů, hypoték a podobných věcí. Žijeme ve světě plném obav a astronauti tam nahoře vypadají naprosto spokojeně, žijí tam v bezpečné vzdálenosti od tohoto všeho.

Budete ještě někdy v životě hrát Passion Play?

To je zajímavá otázka, ale odpověď je velmi snadná. Ne, není šance. Hrajeme úryvek z Thick as a Brick, budeme v USA tři týdny hrát celé album Aqualung, pak na pozdějším turné v červenci a příští rok budeme klást důraz na Thick as a Brick. Nemyslím, že dojde na Passion Play. Pro živá vystoupení je to velmi obtížné album, stejně jako Thick as a Brick, ale Passion Play je ještě obtížnější. Je v něm spousta saxofonových partů a já nesnáším saxofon, už na něj nikdy nechci hrát.

Tradiční závěrečná otázka. Jaké máte nejraději pivo a máte raději točené nebo lahvové?

Když jsem v Americe, je to Sam Adam, když jsem v Británii, tak tam to je občas anglické pivo, máme spoustu malých pivovarů vyrábějících velmi dobré pivo, ale celkově je jedním z mých neoblíbenějších piv, ačkoliv ho nekoupíš točené, v Británii prostě není na čepu, pokud vím, ale přesto ho mám rád, Pilsner Urquell. Je to jedno z piv, která piji už opravdu mnoho let a mám ho opravdu rád. Pamatuji si, jak jsem ho poprvé ochutnal. Bylo to v Německu a nějaký Němec mi řekl: „Tohle je o hodně lepší než naše piva, bude ti to chutnat“ a měl pravdu. Je to asi moje nejoblíbenější. Budvar je další pivo, které piji docela často. Obvykle máme pár lahví plzeňského, Budvaru a pár plechovek Heinekenu, kdyby někdo přišel. Naším návštěvníkům dávám jenom dobré pivo.

A co třeba Beck's?

Beck's je v pořádku, něco jako Heineken. Lehké pivo. Já vypiji jedno pivo denně, pokud vůbec nějaké. Když jsem na turné, dávám si pivo k obědu a jedno po vystoupení. Na turné nikdy moc nepiji, mimo Evianu, ten je dobrý. Doma ve Švýcarsku mám výhled na ty hory, jsou na opačné straně Ženevského jezera. Na ty hory se dívám, celé to obrovské údolí v okolí Ženevského jezera tvoří granitové hory, ze kterých stéká voda po stovky tisíc let, takže to, co nám doma ve Švýcarsku teče z kohoutku, je v podstatě voda Evian, akorát není balená v lahvích, ale máme ji z kohoutku. Tisíce let filtrovanou, na cestě k dobrému šálku kávy k nám protéká přes hory. To je jedna z dobrých věcí ve Švýcarsku, kdykoliv si můžeš dát dobré kafe, protože ta voda je tak skvělá, zatímco v Londýně nebo jiných světových velkoměstech je to velká výhoda. Ty hory fakt miluji.

Proč jste se ze Švýcarska odstěhoval?

My tam nežijeme, občas tam jedeme. Máme ve Švýcarsku dům a jezdíváme si tam občas odpočinout, nadechnout se horského vzduchu, projít se kolem jezera na dva, tři dny. Taková pěkná změna, odpočinek od práce v kanceláři a cestování na turné. Ale nežijí tam, neplatím tam daně. Já svoje daně odvádím v Británii a jsem jedním z těch, co platí padesátiprocentní daň. Padesát procent ze všeho, co vydělám, dostane vláda, ale to je v pořádku.

Děkuji Vám za rozhovor.

Bylo mi potěšením.

Czech Jethro Tull Fanclub /JP

TAAB2 – Co se stalo s Geraldem Bostockem? – je kompletní prog-rockové koncepční album hodné jeho předchůdce? Od chlapce k muži, pohledy na to, co by mohlo potkat dětského básníka Geralda Bostocka v pozdějším životě. Nebo, snad, někoho z nás. Bude vydáno ve dvou verzích: klasické CD s osmistránkovým bookletem a speciální edice s CD, audio vizuálním DVD a šestnáctistránkovým bookletem. DVD obsahuje 5.1prostorový zvuk, 24bitové stereo, na videu je zachyceno nahrávání alba, rozhovory s muzikanty a čtení textů Ianem Andersonem v několika variantách. Na DVD jsou stránky StCleve.com, internetová aktualizace St Cleve Chronicle, legendárních novin z původního alba a jejich vícejazyčné překlady do italštiny, němčiny, španělštiny, češtiny, polštiny a ruštiny.

TAAB2

Co se stalo s Geraldem Bostockem?

V roce 1972 jsem napsal a nahrál prog-rockové album Jethro Tull Thick as a Brick. Texty byly připsány fiktivnímu charakteru dítěte, Geralda Bostocka, o jehož věku rodiče lhali. Album se okamžitě stalo číslem jedna v Billboard Chart, a získalo zasloužený úspěch v mnoha zemích světa.

Pak jsme svědomitě odehráli divadelní koncerty na turné po Anglii, USA a v několika dalších zemích. Od roku 1972 album nikdy nebylo hráno celé, ačkoli několikaminutový materiál byl po několik let základním kamenem repertoáru jak na turné Jethro Tull, tak i na sólových koncertech Iana Andersona.

Nyní je již naplánované turné na rok 2012, kdy Ian vezme originální album a tuto navazující nahrávku TAAB2 do divadel blízko k vám.

Co by tak asi mohl, o čtyřicet let starší, padesátiletý Gerald Bostock dělat? Co ho mohlo potkat?

Tématem této výroční „druhé části“ je prozkoumat možné cesty, kterými se mohl mladý školák Gerald Bostock vydat ve svém pozdějším životě, a vytvořit alter ego charakteru. Skladby alba identicky ilustrují ohromný a rozmanitý potenciál osudu a příležitostí, a to nejen Geraldových, ale také mohou připomínat naše životy, jejich vývoj, proměny, náhodná setkání a zásahy, které se v době, kdy k nim došlo, mohly zdát bezvýznamnými.

V průběhu představení jsou nejrůznější cesty životem k sobě postupně přitahovány téměř gravitační silou a ústí do jednoty, možná předem jako by určené na způsob karmy.

Jako poválečná generace se ohlížíme za našimi vlastními životy a často si při tom uvědomujeme ony zlomové momenty. Stejně jako Gerald se můžeme stát kazateli, vojáky, chudáky, obchodníky nebo finančními magnáty...

A dnešní, mnohem šťastnější generace – sociální média a internetová generace – se může rozhodnout k zamyšlení nad nesčetnými možnostmi a šancemi, které jsou před nimi na každém kroku.

Divný chlap, život....

Pokud by mi někdo navrhl, že bych mohl vydat prog-rockové koncepční album v roce 2012, tak bych si vážně, ale opravdu vážně myslel, že utekl z blázince. Přesně to se ovšem stalo. Před několika lety mě nutili Mike Andrews a Royston Eldridge, dva bývalí pánové z Chrysalis Records, abych se zamyslel nad pokračováním Thick as a Brick. Pár minut jsem o tom uvažoval a zdvořile odmítl. Hezký nápad, pánové, ale ne.

V roce 2010, můj dobrý přítel z progrockové kapely Gentle Giant, která byla populární hlavně v sedmdesátých letech, zpěvák, nynější manažer nahrávacího studia, Derek Shulman tuhle ohranou písničku spustil znovu. Ano, ale...ne, ale, tak nakonec – dobrá, budu nad tím vážně uvažovat (tentokrát čtyři a půl minuty). Derekovo nadšení a hozená rukavice plus dva týdny obětované rychlému až zběsilému psaní textů a hudby daly

vzniknout záplavě materiálu. A co je nejpřekvapivější, celá věc byla kompletně připravena pro tvorbu partitur a aranžmá již koncem února. Několik skladeb vzniklo už dřív, byly jen přepracovány a zasazeny do celkového konceptu a vmíchány do finální směsi.

Bylo trochu skličující zvažovat dopady – nebo spíše nesplněná očekávání – kterými mohla tato nahrávka ovlivnit jak naše staré, tak nové fanoušky, ale nakonec jsem se rozhodl, že se do toho pustím spíše kvůli sobě, více pro svou vlastní potěchu, než ve snaze udělat radost někomu jinému. Základním problémem nebylo najít rovnováhu mezi inspirativní hudebností a snáze dostupným obsahem. Koncepční a silně lyrická povaha celého díla může v dnešním světě, který jak se zdá trpí nedostatkem schopnosti zklidnit se a soustředit na jednu věc, vyznít nepatříčně. Potom, co jsem však zažil na našich turné v letech 2010 a 2011 v Itálii, Latinské Americe, Austrálii a dalších zemích, kde jsou lidé o něco vášnivější, jsem se rozhodl, že svět – nebo alespoň ten jeho kousek, co známe – je ve skutečnosti připraven na obtížnější a těžší projekty.

Doba, kdy profesionální média prog-rock protlačovala, byla vystřídána pozornějším posuzováním tohoto žánru. Nové kapely jako například Dream Theater, Porcupine Tree a Spock's Beard pak možná přivedly nové a mladší publikum k seznámení se s klíčovými alby jejich předchůdců ze sedmdesátých let.

Takže, nejsme zase až na tak chladném a opuštěném místě. Prvky folku, klasické a jazzové hudby jsou stále k nalezení i v dnešním, více rockově orientovaném prog-rocku. Určitě je v náznavu najdete i v současném TAAB2, jen s trochu více akustickým nádechem než u mnoha jiných muzikantů vyznávajících prog-rock, ať už dnes, v minulosti nebo současnosti. Tuhle káru netlačíme sami.

Ve skutečnosti, na této desce hrají mnohem častěji na kytaru než obvykle. Je to z toho důvodu, že jsem většinu hudby napsal právě s kytarou, stále tam však jsou části, které jsem psal s flétnou a někdy – vlastně docela často – psaní textů předcházelo všechny ty melodické a harmonické struktury. Začínat textem a až pak myslet na hudbu není mým obvyklým způsobem práce, ale tady tomu tak bylo. Název, několik slov, verš nebo dva a pak jsem vzal akustickou kytaru a postupně jsem z rozrůstajícího se textu vykouzlil celou písničku. Důležité bylo mít plán. Příběh, který vyprávím, to celé usnadňoval. Když jsem přemýšlel o tom, kam se život mladého a pak i staršího Geralda mohl ubírat, byl jsem

naprosto unesen do světa fantazie. Možná se to stane i vám. A možná taky ne.

V každém případě – pořád se ještě můžete dívat na X-Factor nebo hudební soutěž Eurovize.

RA

Nové CD vydané Ianem Andersonem oživuje prog rockový žánr © „Adrian Stone – Mason“, hodnocení 3/5

Dobrovolně přiznávám, že nejsem zcela oprávněný psát tuto recenzi na TAAB2, nyní dílo Iana Andersona z Jethro Tull. Můj otec Julian zrecenzoval původní album Thick as a Brick v roce 1972 v St. Cleve Chronicle. Přinejmenším měl nějaký literární kredit a umělecké sklony, ať už díky práci s Linwell Players nebo s několika nezávislými operními skupinami na národní úrovni.

Nicméně, já jsem povoláním spíše architekt, zabývající se nástupem přímých a zakřivených linií, spolu ve spořádaném a uspokojujícím stylu. To je přesně to, co se Anderson v tomto rozsáhlém díle rozhodl udělat. Jako námět vezme myšlenku, že v průběhu našeho života se záhy objeví šance, která nás nasměruje, chtě nechtě, na jiné alternativní cesty. Předpokládá, že snad nějaké předurčení nás může vrátit zpět do uniklého života.

Hmmm. Docela dost koncepční, dnes v době nudného X-factoru a žánrů, kde se jen opakuje melodie, ne? Ale, přinejmenším je to něco, do čeho se zakousnete. Tedy, pokud ještě máte zuby, protože průměrný fanoušek Tull/Andersona je nejspíše k vidění, jak parkuje na místě pro seniory u místního Waitrose v Clutterbury a používá nákupní vozík místo chodítka. Nebo je to nespravedlivý soud? Slyšel jsem, a to je potřeba ověřit, že opravdu mnoho podstatně mladších lidí touží po občas se objevujících znameních progresivního rocku a zoufale tam hledá protilátku na dnešní popovou a rockovou scénu.

Zástupci mladší generace prog-rockových kapel, Yes, Emerson, Lake & Palmer, Genesis a King Crimson otevřeli cestu invenčním, ale často pompézním a přemrštěným koncepčním albům tehdejší doby.

I Tull do této vlny zapadli. Po vydání Aqualungu v roce 1971 Anderson neochvějně tvrdil, že to nebylo vůbec koncepční album; jen sbírka písní, dvě nebo tři měly nějaký společný vágní rys. Jeho fantaskní a lehce humorný nástupce Thick as a Brick ovšem dokázal, že ani Anderson si nebere servítky v grandióznosti a okázalosti.

Nicméně, průnik Jethro Tull do světa prog-rocku se ukázal být dočasným. V roce 1974 se vrátili zpět k formátu krátkých skladeb, ačkoli Anderson v posledních letech vydal několik dalších tematicky zaměřených děl.

Nyní, na stará kolena, zdá se, obnovil svůj zájem o větší hudební záběr koncepčního alba. Toto jeho rozhodnutí předpokládá značnou míru loajality a trpělivosti ze strany fanoušků, starých i nových. TAAB2 je nepřerušované dílo skládající se ze 17 „písní“, na CD rozdělených na části pomocí ID bodů. Opakování, rozvinutí a variace se v něm používají jako nástroje, pomocí kterých se z relativně nemnoha hudebních témat vytváří velký celek. Zvuková škála je složena z velmi podobné instrumentální hudby jako na původním TAAB1. Kapela hraje po celou dobu s rozvahou a smyslem pro detail. Celé album má výrazný nádech živého koncertu, který je v jemných a citlivých rukou zvukaře Stevena Wilsona po celou dobu udržován, a chrání tak to, co by se velmi snadno mohlo stát studiovou konstrukcí, před úskalím upracovanosti a sterility.

Album uvádí přenášení zvuků kláves a elektrické kytary do počítače a sborové pasáže, které dávají přednost familiární, malé akustické kytáře, milované vousatým mistrem. Zkoumání předpokladů toho, co by se mohlo stát dětskému rádoby básníkovi, jehož slova Anderson použil v původním díle, slyšíme ve *From a Pebble Thrown*, od obávaného začátku po dospělý život a rozpaky, jakým směrem se ubírat. Režim Lydian Mode, který udává vokální melodii, je účelně využíván ve druhé „skladbě“ jako základ pro *Pebbles Instrumental*. Eleganci ve složitých rytmech sedmiosminového a devítiosminového taktu s folkovější změnou tónů tahací harmoniky klávesisty Johna O'Hary doplňuje lehký dotek flétny. Členové kapely se představí posluchačům čtyřmi sólovými takti. Scott Hammond hraje tvrdě, jemně a přesně na bicí, David Goodier na jazzovou baskytaru Fender, a bavorské zázračné dítě Florian Opahle se ujme svých povinností na elektrickou kytaru s naprostou suverenitou a německou elegancí.

Následuje mluvené slovo s představením koncepčního alba, ve kterém Anderson uvažuje v básnickém ztvárnění *What-ifs, Maybes and Might-have-beens* o životě, minulosti i budoucnosti.

Je založeno na krátkém popisu školáka, lichváře, který objevil „peníze v těch Prokletých horách“ a vytahuje ze svých spolužáků trpících nedostatkem kapesného celkem slušné procento zisku. *Banker Bets*,

Banker Wins je skladba ve svižném šestičtvrtovém středním tempu s výrazným refrénem a sbory. Poměrně snadno poslouchatelná skladba na albu, melodie a akordy plní úlohu i v několika dalších souvislostech.

Volba partnera a Geraldovy priority jsou středem zájmu ve dvou skladbách, tvořících kapitolu, kdy Gerald ztrácí domov. *Swing It Far* je dojemný příběh sexuálního probuzení a otcovského nesouhlasu, vyvolaných Geraldovým objevem vlastní homosexuality. Odchod z domova do přívětivé náruče stejně smýšlejících vrstevníků evokuje atmosféru moderního londýnského Camden Town a hedonistického životního stylu. Střídání mírných pasáží s agresivními sbory, zvýrazňujícími dravost velmi raného hledání, nám dávají nahlédnout do Geraldova nalézání a obrany jeho vlastní přirozené sexuální identity. Ale sestup do osamělosti a úpadek prostituta tíží syna a rodiče v zoufalé bluesové baladě *Adrift and Dumfounded*. Když jsem četl názvy skladeb a texty, nejdříve jsem se domníval, že Anderson špatně napsal výraz „dumbfounded“, ale pak jsem zjistil, že jeho „dumfounded“ je ve skutečnosti dalším možným tvarem starého anglického slova, které je o nějakých 350 starší než onen stárnoucí muž, který ho použil.

Geralda jako vojáka spatříme spíše v charakteru Gung Ho jako potřebného důstojníka na válečné frontě, nalákaného na cenné dobrodružné zážitky, předpokládané vzdělání na soukromé škole a vojenské ambice. *Old School Song* připomíná hrací pole v Etonu nebo Harrowu, ale naráží na „drsnou realitu“, která je až za hranicí skutečného světa. *Wootton Bassett Town* bude povědomé především kvůli místu veřejných repatriací padlých vojáků a žen v iráckých a afghánských vojenských akcích z posledních let. Tato pochmurná, přemítavá debata nad zbytečností války je dalším zásadním tématem dřívějšího „*Banker*“ na albu. Samotný Anderson navštívil Bassett v repatričních dnech a podle očekávání byl náležitě dojatý rozepisováním svých pocitů. Na začátku *Power and Spirit* se vracíme se k lehčímu motivu, to když mladý Gerald vstřebává možnosti života sbormistra kostelního sboru a mocným a nebezpečným způsobem se chápe náboženství. Moc a korupce nás lákají a berou do *Till It Hurts*, učiněného téměř ve venkovském stylu s mandolínou a hlasem evangelisty americké televize, kdy Gerald nabádá svého Boha, aby mu pomohl najít příspěvky televizním kongregacím, které ho udržují v obraze a pohodlí.

Moji oblíbenou skladbou je, nejspíše, dobrosrdečný *Cosy Corner*, první ze dvou pohledů na Geralda jako na nejobyčejnějšího muže, majitele

krámku, který si hraje se svými modely vláček, zatímco Madge, jeho bezdětná žena, zůstává nahoře a připravuje večeři. Zdá se, že se Anderson ocitl v období před Vánoce, kdy stojí v chladu, poslouchá dechovku v městečku na západě Anglie, a odhodlaně se rozhodl, že tento ansámbl dá na nahrávku. K doprovodu, tohoto osobitého mluveného díla, O'Hara napsal jednoduché dílo pro čtyři lesní rohy, které bylo náležitě vloženo do alba až na poslední chvíli, těsně před mixováním. *Shunt and Shuffle* vypadá jako, zjednodušeně řečeno, pozdní odkaz – hovoříme-li o rytmu a námětu – na Andersonovu dřívější skladbu *Locomotive Breath* z *Aqualungu*. Toto propojení však, po dalších poněkud tajemných odkazech na náky z konzervy *Fray Bentos* (nedílnou to součástí každé studentské domácnosti) připravovaný jeho ženou Madge, velmi rychle mizí.

Pilotní skladbou je *A Change of Horses*, sáhodlouhá skladba, která naznačuje velké životní změny a reflexe. Původně koncipovaná jako skladba pro indický koncert s hostující hráčkou na sitár, Anoushkou Shankar, byla přepsána a aranžována pro TAAB2, dokonce i text byl pozměněn, aby umožnil toto představení na mnoha koncertech v předešlých letech bez velkého prozrazení. Náročná na charakteristickou Andersonovu flétnu, indické vlivy; hudební struktura a mystický pocit jsou stále zachovány, ale jsou oživeny Opahleho kytarou a O'Harovou tahací harmonikou v západnějším stylu. Soubor uzavírá celou skladbu ve společném vzepětí sil, které později opakuje, ale ještě ve vyšším tempu.

22 *Mulberry Walk* zahrnuje dvě skladby, *Confessional* a *Kismet in Surbia*, které vedou k závěru osudu a karmy různých Geraldových povah. První opakuje refrén *Swing It Far* v hloubavé a smutné cestě Geraldovou stylizací, přiznání se k osobní nedokonalosti a špatným skutkům. Po opětovném vytěžení maxima z lydickeho modu a návratu k asijské melodice rozvíjí *Kismet* hudební elementy *A Change of Horses* do retro, téměř hippie stylu a zobrazuje nejrůznější Geraldova vtělení, žijící v nejtěsnější blízkosti běžné obytné čtvrti střední třídy na hranici mezi průměrností a pocitem nadřazenosti. Zdá se, že je to Andersonova metafora pro nevyhnutelný a osudový závěr, kde navzdory různým možným životním odlišnostem dojde duše k odpočinku, více či méně, k předurčenému výsledku. Rychlé a divoké opakování instrumentální pasáže z *Change of Horses* nás vrátí zpět k materiálu z *What-ifs, Maybes and Might-have-beens*, tentokrát s již dobře známou melodií nápěvu a ke slovu se pak znovu dostává melodie z *Banker Bets*, která zde tvoří

základní melodii a refrén ve chvíli, kdy si náš tajemný a „obyčejný muž“ představuje svůj budoucí, odvážný vztah plný dobrodružství, jakkoliv je nepravděpodobný. A na úplný závěr, co může být chutnější třešničkou na dortu, než zakončit vše několika tóny originálního TAAB?

V tom spočívá potenciální slabost tohoto dobrého úsilí. Pokus představit a zdůvodnit hudební strukturu TAAB2 možná čas od času přemohl obsah. Ve snaze držet se koncepční povahy alba je výsledek často neuspokojivý pro základní potřeby rockových fanoušků. Nebo, mělo by to být základní potřebou? Možná, že rock má být přesně takový: přímočarý, čtyřčtvrťová muzika s dunivými bicími na pozadí, něco při čem se odreagovala celá naše generace, i mnohé jiné. Andersonovo přirozené nadšení pro věc ho naprosto pohlcuje: výsledkem je pak to, že na albu skáče z místa na místo a nové proměny přicházejí přesně ve chvíli, kdy posluchač získá dojem, že tuhle sekci zná a zcela se při jejím poslechu uvolní. Pak se všechno změní! Vyrojí se nové nápady a my se spolu s dalším námětem nebo postavou vydáme zcela jinam. Přesto je to pořád lepší než 54 dlouhých minut pouhého opakování a nedostatku invence.

Možná jen jednou – jednou po dlouhé době – je zde prostor pro nespoutanou radost zpochybňující intelekt v práci a hraní v oblastech rockové hudby. Takže, i přes výhrady a plné vědomí, že to osloví jen omezený okruh veřejnosti, dávám TAAB2 a jejímu tvůrci tři hvězdičky z pěti. Mohly by být jen dvě a půl, ale ten starý prevít bydlí přes silnici a nikdy bych neslyšel konec.

Při psaní této recenze jsem několikrát poslouchal a opakoval různé pasáže TAAB2 a přistihl jsem se, jak mačkám tlačítko spustit znovu. Od samého začátku. Něco tady funguje, i když si nejsem jistý, co to je. *What-ifs, Maybes and Might-have-been*: Proč ne, možná, čekat a vidět.... Dokonce i komolení jazyka může být zábava. **RA**

Letos, 3. dubna, vydá Ian Anderson jako svůj sólový projekt nahrávku *Thick as a Brick 2*, pokračování úspěšného prog-rockového opusu *Thick as a Brick z roku 1972*. V tomto rozsáhlém rozhovoru, který poskytl nejslavnější rockový flétnista časopisu American Songwriter, bude Ian Anderson hovořit o vzniku tohoto pokračování, jeho spojnicích s původní deskou, o svém výrazném pěveckém projevu a věřte nebo ne, i o své naději na získání další ceny Grammy.

Album *Thick as a Brick 2* následuje krátce po vydání remasterované verze alba *Aqualung*. Pro vaše fanoušky to musí být docela příjemně vzrušující období.

I pro mě osobně to je opravdu vzrušující. *Aqualung* a *Thick as a Brick* jsou dvě z mých nejoblíbenějších nahrávek, a to jak z uměleckého, tak z autorského pohledu. Jsou výjimečné po hudební i textové stránce. Obě dvě reprezentují období, kdy jsem dokázal riskovat se ztvárněním různých témat, nápadů a také různých hudebních stylů. Proto jsou pro mě tato dvě alba velmi vzácná ve smyslu uměleckém. Usilovně jsem se celé roky vyhýbal znovuvedení *Thick as a Brick* v kompletní verzi, ať už živě na pódiu, nebo tím, že bych riskoval vydat se ve své tvorbě znovu podobným směrem.

Tento postoj jsem zastával až někdy do konce roku 2010, kdy jsem se setkal se starým známým, Derekem Shulmanem. Býval kdysi zpěvákem kapely Gentle Giant, prog-rockové formace, která byla nějakou dobu na konci sedmedesátých let docela populární. Dnes je z něj úspěšný americký hudební producent, který se stará o kapely jako Nickelback a mnohé jiné.

On mi tenkrát s velkou vervou navrhol, abych vytvořil pokračování *Thick as a Brick*. Já jsem zareagoval negativně a s obvyklou nechutí, ale pak jsme se na stejné téma bavili znovu ještě koncem roku a při tom se nějak objevil nápad – „Bylo by zajímavé vědět, co tehdy osmiletý Gerald Bostock dělá dnes. Existují ještě tenkrát vymyšlené noviny?“

Mysleli jsme na přenesení tehdejšího nápadu do současnosti. Jak se od té doby vyvíjely naše životy? Jaká setkání a jaké vlivy naše životy utvářely? Je tam všechno, čím jsme od dětství prošli. Znenadání to všechno samo

začalo vytvářet zajímavé paralely s mou vlastní minulostí, mými školními lety, začátky mé kariéry, mým vlastním rozhodováním, jak dál na cestě životem.

A najednou to všechno do sebe zapadlo, v období spíše dní než hodin, a vznikl plnohodnotný nápad na vytvoření nového alba. Jakmile jsem dosáhl tohoto bodu, všechno se změnilo. Pomyslel jsem si: „Myslím, že to půjde.“ Uchovával jsem to v mysli až do konce ledna loňského roku a pomalu se začal vytvářet detailnější obrázek – na papíře začala vznikat kostra. Potom jsem začal trochu psát texty a v té době jsem už taky měl jednu nebo dvě písničky, které jsem mohl začít hrát, a tak jsem se do toho dostal. Během dvou týdnů jsem měl album v podstatě hotové, pokud jde o texty a hudbu.

Vydal jsem se do Mnichova a strávil jsem den s přítelem kytaristou. Udělali jsme tam během několika hodin nějaká ta dema celého alba. Potom jsem se vrátil zpátky a strávil další den v domácím studiu našeho klávesisty a začali jsme pracovat na notovém zápisu. Všechno jsme to uložili do programu Sibelius a vytvořili kompletní partituru pro album, kterou dostali ostatní členové kapely v březnu loňského roku.

Pak jsme odjeli na šest měsíců na turné a já se tomuto projektu moc nevěnoval, pouze jsme hráli dvě nebo tři písničky živě, abychom je vyzkoušeli. Trochu jsme změnil texty i názvy a pár dalších záležitostí, abychom se vyhnuli zveřejnění celé věci. Vrátili jsme se k tomu až na konci listopadu. Dokončili jsme skandinávské turné, vrátili se domů, vzali si pár dnů volna a pak se sešli na zkoušky. Zkoušeli jsme tak týden, dalších deset dnů jsme strávili ve studiu a pak přišlo několik dní míchání. Mou část toho všeho jsme dodělali asi 3. nebo 4. prosince. Dalších pár dnů jsme strávili se Stephenem Wilsonem, člověkem stojícím za skupinou Porcupine Tree, který rovněž vloni remixoval *Aqualung*, a teď remixoval i nově připravované vydání alba *Thick as a Brick*, které vyjde někdy během letošního roku. Všechno bylo kompletně hotovo někdy před Vánoci. Tak to bylo.

Dá se to srovnat s časem, který ti trvala příprava hudby a textů pro původní album?

Je to stejné. Myslím, že jediným rozdílem je to, že *Thick as a Brick 2* jsem celé napsal a pak následovalo šestiměsíční prodlení, než jsme ho nahráli. U *Thick as a Brick 1* jsem psal a v podstatě hned jsme to zkoušeli. Můžu ráno napsat hudbu, odpoledne s ní jít do zkušebny a do

večera na tom pracovat s kapelou. Tenkrát jsme to tak dělali přibližně deset dnů. Pak jsme šli do Morgan Studios v Londýně a během nějakých deseti dnů jsme to nahráli. Strávili jsme pár dnů mícháním a bylo hotovo. Byl to v podstatě stejný čas strávený intenzivní prací jako u Thick as a Brick 2.

Takže jo, opravdu je tam hodně společných věcí, pokud mluvíme o tom, že kapela byla ve studiu a hrála to téměř jako živou nahrávku. Bylo to velmi intenzivní, nerozdělené, protože je to jedna velká hudební plocha se spoustou propojení, hudebních celků, opakování, obměn a rozpracování témat, která se na albu vynořují v průběhu několika minut v různých variantách. Byla to práce, do které se jako muzikant musíš zakousnout. Musíš se do toho pustit s velkým úsilím, nejen se naučit čtyřminutovou písničku. Je to ojedinělá padesátiminutová plocha hudby.

Pro muzikanty to bylo docela rušné období, stejně jako tomu bylo tenkrát v roce 1972. Myslím, že stejně jako v roce 1972 více času zabral marketing, promo akce a vytvoření návrhu obalu. Noviny jsou dnes online, takže je to malý internetový magazín pro malou komunitu smyšleného malého městečka.

Takže všechny skladby jsou propojeny? Jsou mezi skladbami na nové nahrávce mezery?

No jsou tam tzv. ID body. Napsal jsem tu hudbu tak, aby tam mohly být umístěny a skladba tak mohla být rozdělena na menší části. V době iTunes a online prodeje to potřebuješ. Takže tam tyto body jsou. Nechtěl bych tyto části nazývat písněmi nebo skladbami, ale rozhodl jsem se, že je budu považovat za něco podobného.

Ve skutečnosti se témata opakují a rozvíjejí, takže se opravdu nejedná o kolekci písniček. Je to spíše neustále pokračující hudební tok. Jedna věc ústí do další, ale jednotlivé části můžeš seskupit podle látky a témat, kde dvě nebo tři části patří tematicky k sobě. Opravdu mi nesejí mluvit o nich jako o písničkách nebo skladbách, ale rozumím tomu, že ostatním ano. V podstatě jsem tam tyto ID body umístil na objednávku, takže když stiskneš na přehrávači nebo počítači tlačítko pro posun, můžeš se posunout vpřed nebo vzad do sekce, kterou chceš poslouchat. Samozřejmě je můžeš koupit na iTunes jako samostatné kusy, nemusíš hned koupit celé album.

To by ovšem bylo dost absurdní.

Vykládej tohle třeba Pink Floydům. Nějakým způsobem se jim v současnosti podařilo odmítnout, aby bylo album *Dark Side of the Moon* pro účely iTunes rozčleněno na kusy, a řekli, že smí být prodáváno pouze vcelku. Musíš koupit buď celé album, nebo vůbec nic. Zdá se mi, že to je nereálné. Když se rozhlédneš a podíváš se na většinu velkých klasických děl, najdeš je tak či onak rozdělená na části na iTunes i u jiných prodejců. Nevidím žádný důvod, proč bychom totéž nemohli udělat dnes se současnou populární hudbou, i když se třeba jedná o větší celek. Domnívám se, že ji musíš udělat dostupnou, použiju-li terminologii lidí používajících dnešní technologie.

Myslím, že cokoliv je lepší než odporně šumivé, prázdné mezery mezi skladbami – zvedáš pak jehlu, aby ses pokusil najít další skladbu jenom proto, abys zase slyšel ty hrozné zvuky a uvědomil si, že jsi právě zprovodil ze světa dalších dvacet skladeb ze svého vinylu tím, že jsi ji položil na nesprávné místo nebo s ní zacházel příliš neobratně. Můžeme být vděční za digitální věk.

Originální verze *Thick as a Brick* byla míněna jako parodie na prog-rock, je to tak?

Zůstává parodií na prog-rock tehdejších dnů, protože v té době existovala spousta skupin nabízejících spíše komplikovanou, pompézní a vyumělkovanou hudbu, která byla občas směsicí skvělých nápadů a přehnaného natřásání se. Byly to kapely jako například Yes a King Crimson a taky raní Genesis. Nebyla to hudba, co by se mi moc líbila, i když dost z toho jsem si opravdu užil.

Byli to skvělí muzikanti a udělali spoustu dobrých věcí, jenom se mi zdálo, že je ten správný čas přijít s něčím, co tento trend grandiózních konceptuálních alb tak trošku shodí. Takže jsem napsal něco, co bylo od počátku vymyšleno v tomto duchu a úmyslně se vyhýbá pozici nedotknutelné nebo surrealistické poezie – jako autor je zde uveden osmiletý hoch. Pokud přijmeš tento pohled, můžeš vzít za svoji celou tuhle desku.

Domníval jsem se, že vtip je snadno rozpoznatelný, ale myslím, že pro mnohé lidi to tak snadné nebylo, a jestli bylo, tak jim to bylo docela jedno. Prostě se jim tenhle nápad líbí, takže to celé nemuselo být v některých zemích zbytečně vysvětlováno. Domnívám se však, že v

některých zemích si lidé stále ještě myslí, že Thick as a Brick je doslova tím, co se uvádí na obalu. To se ovšem vždycky stává.

Myslím, že většina lidí chápe, že to je fórek. Je to prostě smyšlené a odpozorované. Thick as a Brick 2 je ovšem založené na protichůdné myšlence, je nejen o Geraldovi Bostockovi, ale o komkoliv – o tom, co se děje ve tvém životě. Je to snad trochu více vážné a melancholické, někdy temnější pokračování původního Thick as a Brick. Je to přesně to, co můžeš očekávat o čtyřicet let později. Je to dospělá hudba. Je v ní pár temnějších a ne tak šťastných okamžiků, ne všechno je totiž v životě povyražením a zábavou.

Online na StCleve.com je všechno více odlehčené a veselejší, tak jako to tehdy bývalo ve vesnickém životě. Za pár týdnů tam vyzvu všechny naše fanoušky, aby napsali své vlastní příběhy pro StCleve.com a stali se jeho korespondenty. Chceme umožnit několika lidem, aby zde zveřejnili své vlastní příběhy. Každý týden jich pár vybereme a umístíme na náš web, aby se stali součástí života naší smyšlené malé anglické vesničky. Budeme jen muset odstranit všechna silná slova a nevhodné fotografie. Musíme být zodpovědní a nedovolit, aby to překročilo hranice vkusu.

Toto album není oficiálním albem Jethro Tull. Je to tak?

No, můžeš to nazývat, jak chceš. Vlastně mi na tom nezáleží. Jsem naštěstí v pozici, kdy se moc nemusím starat o to, jakou to má hlavičku. Je tím, čím se zdá být. Je to moje album, samozřejmě stejně jako Thick as a Brick, něco, co jsem napsal – udělal jsem ho celé jen já sám. Myslím, že prožívám podobné, tak trochu sobecké, chvílky jako Roger Waters a dávám lidem na vědomí, že to já jsem autorem, ne muzikanti, kteří v kapele hráli v roce 1972. Tři z nich už vůbec hudbu nedělají. Nebyla žádná šance znovu zažehnout hudební plamen v původních muzikantech, kteří se mnou hráli před 40 lety. Taková možnost nikdy nebyla. Cítil jsem, že tu vzniklo něco, co si zasloužilo, abych na to uvedl svoje jméno o dost výrazněji, a tak se to stalo.

Napadlo tě, že bys někdy udělal pokračování k Aqualungu? Zdá se, že by snad bylo i snadnější.

Aqualung je sbírkou písniček, a to je to, co dělám po celou dobu. Samozřejmě, že i letos budeme pracovat na dalších individuálních písničkách. Aqualung je vlastně opravdu jenom kolekci písniček. Jsou na něm některé dobré věci, které stále hrajeme, ale je to jiný typ alba. Když

mluvíme o jednotném, více koncepčním kusu, ten nabízí mnohem větší, mnohem hmatatelnější výzvu, které jsem se dlouho vyhýbal jako čert kříži, až jsem ji konečně vloni přijal. Aqualung je něco naprosto jiného.

Cítíš nějakou nervozitu ve smyslu ohrožení své vlastní pověsti tím, že jsi vytvořil pokračování k tolik obdivovanému albu? Nebojíš se, jak bude přijato?

V tom jsem docela realistický. Myslím, že naprosté většině lidí bude úplně ukradené a přijmou ho s tichým odmítnutím. To je moje očekávání. Byl bych velmi šťastný, kdyby se dočkalo přijetí nejen u skalních přátel Jethro Tull, ale také u širšího publika. Měl bych z toho radost, ale neočekávám to. Žijeme v roce 2012 a pokud si všímám, tak konceptuální prog-rocková alba nejsou v této dekádě zrovna středem zájmu.

Zároveň ovšem, když o tom mluvím, musím říct, že za posledních pár let jsem na turné v různých částech světa pocíťoval, že tzv. prog-rock získává nové příznivce. Jsou to dospívající lidé. Hodně z nich pochází z latinských zemí Jižní a Střední Ameriky a Španělska nebo Itálie – ne z míst, která bych očekával. Představoval jsem si, že jestli bude někde prog-rock nadále populární, bude to v USA a Británii nebo Německu, ale musím říct, že v těchto zemích se dočkává mnohem menšího uznání než v mnohých jiných zemích světa, přestože jsou to stále, co se prodeje týče, naše tři největší obchodní teritoria. Bude to pro nás obtížné přijmout, ale myslím, že TAAB2 se prodá obrovské množství v Brazílii. No ne tak úplně prodá, protože lidé lidé si to stáhnou z internetu a nazaplatí mi ani vindru, takže budu škodný, ale tak už to je.

To mě velmi zajímá.

Ono to opravdu zní dobře. Jsem s tím velmi spokojen. Myslím, že je to jedna z těch věcí, které se rozhoduješ dělat ne protože jsou snadné, ale právě proto, že jsou obtížné. Jak říkal jeden z vašich prezidentů, máš obrovský pocit zadostiučinění, když cítíš, žeš to opravdu dokázal. A můžu říct, že já stejně jako ostatní muzikanti máme tenhle skvělý pocit, že jsme to prostě zvládli.

Bylo by ovšem ode mne pošetilé se domnívat, že zbytek světa to bude milovat. Jsem si jistý, že spousta lidí řekne, že to je skvělé, ale není to nejsnazší cesta, kterou jsme se vydali. Myslím, že jestli vůbec někdo zkusil udělat a přivést k životu koncepční prog-rockové album v roce 2012, tak to budu já jedním z těch lidí, kteří se do toho dali a dokázali to.

Teda rád bych řekl, že jsem to dokázal, ale nechám na tobě a ostatních, aby to posoudili.

Tvůj styl zpěvu je velmi výrazný a ojedinělý, tvůj způsob jak vážeš noty. Odkud pochází?

Nemám ponětí. Co vím od lidí, se kterými jsem pracoval a kteří zpívali moje písničky, je to, že pro ně bylo docela obtížné stejně frázovat nebo dokonce jen zazpívat některé z melodií, které používám. Nejsou totiž pro pop a rock úplně typické, což je činí nesnadnými. Jako kytarista – nejsem skvělým kytaristou – ale zdá se, že to, co hrají, je pro spoustu jiných muzikantů očividně nesnadné napodobit

Chci říct, že Thick as a Brick je přesně ten případ. Je to docela nesnadné zahrát. Spousta lidí to zkusila, ale nedokázali to dotáhnout do konce. Vzpomínám si, jak mi kytarista od Red Hot Chili Peppers říkal, jak dlouho se trápil s tím, aby zahrál intro k Thick as a Brick a jak moc byl ohromen technikou hry Martina Barrého. Řekl jsem mu, že to nehrál Martin Barré, ale já.

To jsou věci, které člověk dokáže – možná i ty dokážeš věci, o kterých bych já řekl „No né, jak to ten člověk dělá? To bych nikdy nezvládl.“ Každý z nás má svoje malé talenty a dovednosti, věci kterými vyniká a které nějak zvládl dovést k dokonalosti. Většina z nás dokáže něco, čím překvapí svoje okolí, protože oni to prostě nezvládnou. To nás ovšem nedělá lepšími nebo horšími, než jsou ostatní. Máme jen svoje malé osobní zvláštnosti. Tvou může být třeba umývání nádobí. Můžeš být skvělý v kuchyni při umývání nádobí a jeho uklízení po jídle. Jsem si jistý, že v tom jsi o hodně lepší než já. Je dost pravděpodobné, že jsi lepší ve fotbale, tenisu nebo plavání.

Bliží se letošní udělování cen Grammy. Budeš se dívat?

Nikdy jsem nepochopil, co to vlastně ty Grammy jsou. Víím, co by to mělo být. Je to jeden z těch mnoha oceňovacích ceremoniálů, u nichž se obávám, že jim příliš pozornosti nevěnuji.

Jethro Tull jsou známí tím, že získali Grammy v kategorii hard rock.

Byli jsme nominováni v kategorii nejlepší hard rockové / metalové vystoupení. Nikdo tomu nevěnoval ani zrnko pozornosti, protože si říkali: „To nemají šanci získat, vyhraje to Metallica.“ Takže nikdo naší nominaci nepřikládá váhu. Ani já sám jsem se tím nezabýval, protože

nahrávací společnost mi řekla „Vy nemáte šanci, protože Metallica je nová špičková kapela a představuje skutečný heavy metal.“ Moc jsme o tom nepřemýšleli. Když jsme to vyhráli, tak jsem si jenom pomyslel:

„Moment, moment, my přece vůbec nehrajeme heavy metal.“

Dostali jsme Grammy za to, že jsme byli partička fajn chlapíků, kteří před tím nikdy cenu Grammy nezískali a 6000 členů Národní akademie, kteří mají právo volit, rozhodlo ve své nevyzpytatelné moudrosti, že nám dají malinké odškodné za to, že jsme se neprosadili v kategorii Nejlepší mužský zpěvák nebo v kategorii

Sexy ženská s nejdelšíma nohama. V té době neexistovala kategorie Nejlepší jednonohý flétnista, a tak jsme se dostali k jiné, jakkoliv nepravděpodobné kategorii a tím to všechno skončilo.

Ale ve skutečnosti to nebyl ještě konec, protože za nás musel jít převzít cenu nebohý, starý nebohý Alice Cooper a byl z pódia vybučen. Řekl bych, že fanoušky Metallicy a zástupci médií, kteří si zřejmě správně mysleli, že my jsme tam prostě být neměli.

Možná, že příští rok založí kategorii pro Thick as a Brick 2 jako nejlepší pokračování nahrávky

[Směje se] Jo, jo, myslím, že budou muset vymyslet novou kategorii. Nevím jaké kategorie dnes při udělování cen Grammy existují, ale dost pochybuju, že by se Thick as a Brick dokázala umístit v kterékoliv z nich.

JP

Jethro Tull jsou skupinou, kterou není třeba představovat, ale přesto si možná ne každý uvědomuje, jak byli Jethro Tull i jejich frontman s jistým krokem, Ian Anderson, v průběhu let plodní. Anderson se s 21 studiovými alby, 8 živými alby a nesčítanými výběry plus svými dosavadními 5 sólovými alby projevil jako jeden z nejhouvernatějších muzikantů, pocházejících z éry progresivního rocku. Obsáhl množství různých stylů, včetně hardrockového odvazu, progresivní pompy, jazzu, folku, klasické hudby, keltské melodiky, příchutí Středního východu, a samozřejmě poznatelnéflétnové stylizace. Anderson a Jethro Tull tak obsáhli oblast, která je nám mile povědomá, ale přesto pro ně jedinečná. Před 40 lety Jethro Tull uvedli své významné album 'Thick as a Brick.' Bylo napsáno z pohledu fiktivního 8letého chlapce jménem Gerald Bostock a stalo se majstrštykem progresivního rocku. I když album mělo být vlastně parodií na snobská námětová alba, bylo provedeno s takovým nadáním, že se stalo velkým hitem a ovlivnilo nesčetné další umělce. Po letech odmítání návrhů na pokračování Anderson nakonec podlehl a vytvořil 'Thick as a Brick 2.' Album ukazuje, jaké cesty mohl Gerald Bostock zvolit ve svém životě, a předvádí nám je ve velkém stylu. Anderson není mužem kompromisů, 'TAAB2' tuto skutečnost odráží a přináší jemu vlastní vzrušující umělecké vyjádření. Rock Edition měli to štěstí, že mohli s Ianem Andersonem mluvit o novém albu a souvisejícím turné. Čtěte dál.

Takže, dneska jste samý rozhovor, co?

No, to je dáno tím obdobím. S nastávajícími turné a vydáním nové desky mám dny celkem zaplněné na pár měsíců dopředu obvyklými záležitostmi okolo tisku a propagace. I přes možnosti internetu je důležitý ten osobní přístup, který většina lidí oceňuje.

To je pravda. Dříve jsem se snažil dělat rozhovory po e-mailu, a je to možné, ale někdy je lepší živá řeč.

No, to je právě ono – je tam jistá nuance, že? Čtení mezi řádky z toho dělá větší zábavu pro každého.

Přesně. Takže ta Vaše nová deska je albem Jethro Tull, nebo Iana Andersona?

Tohle nebývá zpravidla ta první otázka, takže přichází v poslední době v rozhovorech tak na desátém místě. Ale vážně, to je jedna z těch věcí, o kterých přestávám přemýšlet. Jsem tak zvyklý být na turné jako Ian Anderson, a přesto občas dělat koncerty za Jethro Tull, že se vždycky musím podívat na vstupenku, co tam je napsáno, abych to odlišil (smích). Z mého pohledu prostě hrají na scéně svou hudbu, dělám to, co vždycky. Pro mě tohle není zcela žádný problém. Pokud se dnes rozhodnu udělat album, a půjde opravdu o velký projekt, koncepční záležitost, a dávám do toho velkou část své osobnosti, tak nechci, aby to působilo jako dílo skupiny. Je to *moje* hudba. Myslím, že sdílím trochu ten sobecký názor Rogera Waterse, když říká "Takže, tohle je moje dítko, a já chci, aby lidé viděli na obalu moje jméno!"

To zní férově. Není rozhodujícím faktorem to, kdo s Vámi nahrává a kdo pak s Vámi hraje na pódiu?

No, všichni členové skupiny, kteří na této desce hrají, účinkovali na koncertech jako členové Jethro Tull. Někteří absolvovali spoustu koncertů Jethro Tull, protože hráli v kapele několik let. Viditelným rozdílem v obsazení může být pro čtenáře snad jen nepřítomnost Martina Barreho. Minulý rok jsem s ním dlouze hovořil o nadcházejících akcích, a Martin má letos pár dalších věcí, na kterých dělá – hraní s jinými lidmi, turné, práce na hudbě pro nové nahrávky. Máme oba své vlastní projekty, na kterých pracujeme. Záležitost Thick as a Brick je něco, co vážně vyžaduje, co se týče konceptu, realizace, organizace a dynamiky vystoupení, plné soustředění jedné osoby.

Jistě, práce se spoluhráči je důležitá, a jsem rád, že kluci, kteří se mnou nahrávali, jsou dobrými instrumentalisty, protože jde o náročný kus. Ale v zásadě to vychází ode mne, a já si nemyslím, mám-li být upřímný, že bych tuto nahrávku mohl vytvořit s některými jinými hudebníky, kteří byli v uplynulých letech členy Jethro Tull. Prostě by tak nezněla. Pojďme si otevřeně říci, že někteří by to technicky neuměli zahrát. Někteří by s tím zápasili. Někteří by to prostě jen nehráli s radostí, protože to není v jejich stylu. Například takový Martin Barre, má oblíbený určitý styl hudby, který hraje rád. Pár věcí, které jsme spolu nahráli v průběhu let, ho hudebně opravdu neoslovují, protože ví, co se mu líbí. Je rozdíl, pokud píšete hudební kus proto, aby hudba byla v pořádku, nebo proto,

abyste uspokojili své spoluhráče a zapůsobili na ně. To jsou dva rozdílné přístupy. V tomto případě byly koncept a hudba absolutní motivací, a já jsem musel vybrat takové muzikanty, o kterých jsem si byl jist, že budou pro hraní ti správní.

To dává smysl.

Takhle to chodí. Když jde člověk do bitvy, vybírá si své spolubojovníky, nebo ne?

Jo, to jo. Takže asi nevíme, či jméno bude na obalu alba, ale víme, že to je 'Thick as a Brick 2.'

No, mohl jste vidět přední stranu obalu, pokud jste navštívil JethroTull.com nebo StCleve.com. Je to tam napsané: Ian Anderson z Jethro Tull hraje 'Thick as a Brick 2.' To je prostá zpráva, a tak to bude i na lístečích. Pro ty, kteří snad neznají mé jméno a potřebují připomenout, že Jethro Tull je tím seskupením, pro které jsem celé ty roky zpíval, tam ta informace je. Ale mé jméno je vytištěno tučně, a jak říkám, jde o mé dítě a můj projekt.

Rozumím. Takže to je jasně pokračování 'Thick as a Brick.' Řekněte mi něco o tom konceptu v pozadí.

Koncept se zrodil ve chvíli, kdy jsem opakovaně odmítal dobře míněné požadavky od lidí z nahrávací společnosti, kteří říkali: “co takhle pokračování TAAB?” Celkem jsem si zvykl se v průběhu let vymlouvat a vymýšlet si, proč to podle mne není dobrý nápad. Ale pak jsem mluvil s týpkem jménem Derek Shulman — kdysi v 70. letech zpíval s Gentle Giant a pak se stal nahrávacím producentem v USA, a už mě před pár lety přesvědčoval o nahrání TAAB2. Po pár rozhovorech jsme se dostali k pouhé úvaze, co se mohlo stát z toho 8letéhokluka, který byl domnělým autorem textů původního TAAB, a jaký by byl dnes osud 16stránkových novin *St. Cleve Chronicle* z obalu desky? Tehdy jsem se o to začal zajímat a přemýšlet, co mohlo z toho kluka být. Jaké různé cesty ho mohly v životě čekat, čím by byl dnes – doktorem, zubařem, počítačovým vědcem, čím?

Rozhodl jsem se najít pár možností a prozkoumat postavy. Ne nutně proto, že by bylo bůhvíjak důležité, co v životě dělá fiktivní postava, ale spíše s cílem ukázat na ty nenápadné klíčové momenty v životě, které pošlou člověka na tu či onu dráhu. Je tolik drobných vlivů, které se

objeví v životě každého z nás, a které nakonec opravdu způsobí to, co se má stát. A celkem se mi líbí představa, že snad existuje nějaký osudový záměr života, který se konec konců neodvratně vyplní. Nevěřím tomu zcela, ale také nemám důvod tomu nevěřit vůbec. Fascinující intelektuální možností je, že navzdory myriádám událostí, které nás obklopují a způsobují, že uhneme ze směru, nebo dokonce zcela změním kurs, možná existuje nějaká základní síla, která nás jaksi táhne k jistému nevyhnutelnému závěru. To se mi líbí. Nevěřím v Boha, věřím v možnosti a dokonce v pravděpodobnosti, ale necítím se ničemu povinován ve smyslu skutečného věřícího. Stejně to mám i s pojmy, jako je náhoda, karma, kismet, ať už to nazveme jakkoli – nevěřím v ně, ale vzrušuje mě představa, že mohou existovat.

Svým způsobem používám tyto představy jako koncepty, takže vidíme mladého Geralda měnit se ve vojáka, ve zkorumpovaného evangelického kněze, ve zcela obyčejného týpka, který provozuje malý krámk na rohu a hraje si s vláčky. Vidíme ho jako nechutného sobeckého investičního bankéře, který je dneska samozřejmě objektem naší zloby a posměchu. Je také mladým prostitutem, kterému se v životě krutě nedaří. Důležité je si uvědomit, že všechny tyto extrémní se komukoli z nás mohou stát také. Mohly se stát i mně, protože když se podívám na léta svého formování, měl jsem před sebou radikálně odlišné možnosti vývoje a jsem si vybral kteroukoliv z nich. Ale něco mě zastavilo, nebo změnilo můj názor, nebo mě postrčilo jiným směrem. Tahle myšlenka se mi celkem líbí, a můžeme ji použít na život kohokoli z nás. Všichni se můžeme ohlédnout a říct: “To byl ten moment, kdy jsem se rozhodl udělat to, či ono, nebo se stát tím, či oním.”

Například by mě zajímalo, co by bylo, kdybych se doopravdy stal policistou v Blackpoolu, když jsem šel v 17 letech podepsat formulář policejního kadeta, a oni mi řekli ne. “Máme spoustu absolventů zkoušek na kadety. Jdi a udělej si vysokou, pak se vrať a my ti dáme pěkný místo.” To mi řekli, a patrně dobře udělali. Tak jsem se nestal policistou. Taky mě nenechali, abych si udělal zkušenost jako zřízenec v kanceláři místních novin, i když jsem tam přišel naprosto odhodlán stát se novinářem. To se mi taky nepovedlo. Rovněž jsem pracoval v obchodě, prodával jsem chvíli časopisy a noviny. Mohl jsem se stát manažerem obchodu! A ten moment, kdy jsem poprvé vzal do ruky flétnu byl absolutní náhoda. Slunce zaskvívalo výlohou do obchodu s hudebními nástroji ve chvíli, kdy jsem šel prodat svoji kytaru Fender Strat z roku

1960, abych získal nějaké peníze. Byl jsem na mizině a paprsky slunce padly na lesklý předmět na zdi, který se třpytil a přilákal mou pozornost. Na zdi tam visela flétna, a já, jen tak z hecu, bez skutečného důvodu, jsem řekl: “Ehm, když vám dám kytaru, dáte mi tu flétnu a nějaký peníze?” A chlápek řekl: “Jo, flétna je za 30 liber... kytara za 150 liber...”. Tak jsem odešel z obchodu s flétnou, na kterou jsem absolutně neuměl hrát, nic o ní nevěděl a asi půl roku toho litoval, protože jsem si myslel: “Nevím, co s tím mám dělat, když na to neumím hrát.” To byl prostě jeden z těch nevyzpytatelných momentů.

Takže, spousta takových věcí se stává každému. Lidé se vracejí a přemýšlejí o svých životech, a to je pro mě inspirací, vážně. Myslím, že je to také fascinující pro mladé, kteří hledí vstříc realitě a možnostem. Musejí si uvědomit, že přijetí takového rozhodnutí nebo ponechání volného průběhu věcem, aby je ovládly, může dát obrys celému zbytku jejich života. Když poprvé zkusí heroin, crack, kokain, je dobré se zastavit a zamyslet se: “Moment, ustojím tohle? Nebo se právě vydávám do totálně slepé uličky?” Všichni musíme takhle rozhodnutí udělat, a doufám, že jak stárneme, děláme je s větším rozmyslem a moudrostí. Ale znáte to, stane se leccos.

To je fakt zajímavé. Je zábavné, jak se, podle Vašich slov, i když člověk intelektuálně nevěří na osud, někdy zdá, že důkazy o jeho existenci jsou pádné. Věci jako by prostě nemohly dopadnout jinak – takhle jste to myslel?

Ano, a také tak, že může existovat nekonečné množství paralelních vesmírů, kde jsou jiní Ianové Andersonové, kteří nehrají na flétnu a například se v klidu někde v lese starají o stromy, nebo nějaký Ian Anderson hraje na flétnu v symfonickém orchestru spíše než v rockové kapele. Kdo ví? Tohle jsou intelektuálně, ale přesto zásadně vcelku výstřední otázky, a je v nich trochu humoru, trochu vřelosti, nějaký vtipný moment, nebo vlastně v případě tohoto alba 54 vtipných minut.

Ale jde také o vcelku temné album, protože jsou tam prvky hudby, které se stávají spíše vážnými a spíše se ubírají pochmurnější cestou. Je tam píseň s podtitulem Městečko Wooton Bassett, která je o repatriacích padlých vojáků, žen a mužů, kteří se vrátili z Iráku, nebo v poslední době z Afghanistanu, a byli repatriováni v rakvích vezených ulicemi městečka, a každý se zastavil a sledoval tento velice veřejný akt sdíleného žalu rodin a přátel. To je něco velmi hlubokého. Člověk tam stojí a nemůže si

pomoci, aby ho nezasáhla ta všeobíhající emoce, která představuje vlastně marnost války. A když pomyslí na všechny ty rakve, které už prošly tím městečkem v posledních letech, a nedávno Jobovy zvěsti v našich médiích, že Taliban znovu nabývá na síle, a že neodchází, tak asi každý dojde k závěru, že když se britské, americké a ostatní spojené jednotky odsunou do roku 2014, tak nezbyvá moc času, než se vše dostane pro Taliban do starých kolejí, a Afghanistan bude zase tím krutým kmenovým islámským státem jako dřív. Jakýkoli pokus o změnu vyústí jen v to, co kdysi zažili Rusové, v tu samou ostudnou porážku. A k čemu to vše bylo? Je to smutná skutečnost.

Neříkám, že se nemělo nic dělat. A rozhodně byl Afghanistan jiná smradlavá miska ryb než Irák, co se týče důvodů přítomnosti jednotek. Irák byl čistá pošetilost, absolutně fatální chyba ze strany vašeho ex-prezidenta a Tony Blaira. Myslím, že většina lidí by souhlasila, že to byl pekelný zmatek, ke kterému nemělo dojít. Saddám Hussein měl být zkrocen a pak potichu odsunut, spíše než aby se dělala krvavá lázeň, po které nastal zmatek, kterému stále není konec. Afghanistan je zcela jiná hra, a ve té době se zdálo, že to je reálná sázka. Ale ve skutečnosti si myslím, že to nikdy nebyla válka, kterou by šlo vyhrát. Stále více se z toho stává válka mezi extrémním islámismem a kapitalisticko-křesťanským zbytkem světa. Myslím, že tenhle zápas nevyhraje. To jsou klíčové záležitosti. Což je strašný, šílený vzkaz obětem z 11.zář – jen pomyslete, co bylo výsledkem odvety, té invaze do Iráku, a nověji i do Afghanistanu? Jasně, jde o dvě rozdílné věci, neříkám, že obě byly hrozným zbytečným dobrodružstvím. Nicméně je smutnou realitou, že jediným, co z toho máme, jsou mrtvá těla. Spousta umírajících mladých Američanů, kteří ztratili životy, a nemálo Britů a ostatních spojenců, kteří účinkovali v těch spektaklech války, a patrně zbytečně. To je velice smutná realita.

To je velká pravda.

Takže, toto téma si zaslouží píseň, což? Zaslouží, ale není veselá a do tance. Je to skladba plná smíšených pocitů, a to je, myslím, to, co většina z nás v těchto případech cítí. Ať už jsme patrioti, nebo jsme proti válce, nebo snad pragmatici, všichni trpíme těmi smíšenými emocemi, a kdo tvrdí, že si je pocity na 100 % jist, ten kecá! To může udělat jen ten, kdo je neuvěřitelně zmatený, aby si myslel, že existují absolutní pro a proti. Neexistují – je to šílený mišmaš, který představuje absolutní nechutnost,

kteřá se skrývá pod obecným názvem “Nesmyslnost války”. Válka je marná i pro vítěze. Je zvláštní ironií, vid'te, že ve II. světové válce byli považováni za poražené Němci, a nyní je Německo jedinou zemí v Evropě, nebo vlastně v celém západním kapitalistickém světě, která má ekonomiku se světlou budoucností! Německo nakonec ukázalo, s pomocí hrdosti, píle a pracovní morálky lidí, že je ve skutečnosti vítězem! Ale to by nikdo v létě roku 1945 neřekl.

Ne, to tedy ne. Takže, co se týče alba, je už určeno datum vydání?

Datum vydání je 2. dubna. Teď je brzo mluvit o novém albu –pro mě příliš brzo. Nechtěl jsem to udělat dříve, než na konci února, a protože EMI Records chce taky přijít se speciálním vydáním alba, museli jsme připravit hodinové video a zabralo to obrovský díl práce navíc. A díky dlouhým termínům tiskáren, luxusních časopisů atd. jsme to museli dát do noviněk některým novinářům už začátkem tohoto měsíce. Dneska, kdy internet je tím, čím je, se nic dlouho neutají, takže jsme se rozhodli, že musíme se zprávou ven už 1. února, a tak se i stalo.

Kdy budou turné?

Začínáme v polovině dubna v Anglii, bude celá řada vystoupení, která jsou už nyní na JethroTull.com. Co se týče USA, já už je znám! (smích) Já už vím, kde budu! Už to bylo pěkně dlouho předem napevno stanoveno, ale bylo tam pár drobných změn, a pomalu se dostáváme k bodu, kdy budeme dávat do prodeje lístky na dvě americká turné, která se budou konat mezi polovinou září a polovinou listopadu.

Loni měli Tull turné ke 40 letům 'Aqualunga', takže hádám, že tohle bude něco podobného pro Thick as a Brick?'

No, to je, a to je to jediné, co mi trochu nesedí. Nemám rád tyhle výroční věci, a takové to zdůvodnění, že se má pro tu a tu příležitost něco udělat. Byl by to ten případ, kdyby se jen věnovalo trochu více pozornosti albu TAAB, možná hranému trochu více, než jindy. Obvykle hrajeme na mnoha koncertech z TAAB asi deset minut – ne na všech, ale na mnoha. Deska byla v zásadě dost vzdálena mainstreamové tvorbě JT, ale nikdy jsme to nehráli celé a myslím, že jsem nikdy neuvažoval, že bych tak učinil, než jsem měl definitivní plán ohledně alba coby pokračování. Tento plán pak ospravedlnil nápad zahrát celé TAAB 1 a 2, a pak mě nadchla ta myšlenka zahrát to celé na pódiu. Ale nemyslím si, že 40.

výročí je v tomto pro mne tím hlavním motivem – jde prostě jen o ten moment, kdy mi konečně svitlo a já si pomyslel: “co všechno se mohlo stát Geraldovi Bostockovi?” To, ve své podstatě, shrnuje mou zvědavost – uchopit fiktivní postavu a bádát, co se jí mohlo přihodit. To je to, co mě zaujalo v samotném závěru roku 2010. A v lednu nebo únoru 2011 jsem si řekl: OK, vezmu si tužku a papír, a uvidíme, co se stane.

Takže na turné budete hrát obě části 'Thick as a Brick' – staré a nové album též?

Ano, budeme hrát obě alba v jejich úplnosti. Nevím, které z nich první, myslím, že zkusíme obě možnosti. Dáme nejdříve nové a staré až potom, a mezi nimi bude 20minutová přestávka. Bude to jako divadelní představení. Na scéně bude další umělec, který mi bude pomáhat s některými složitějšími momenty, kdy nebudu zvládat zároveň zpívat, hrát na kytaru a hrát na flétnu. Potřebuji muzikanta navíc k nám pěti, takže na scéně bude další osoba, která tomu dodá trochu teatrálnosti, protože jde o herce, který zpívá. Není to primárně zpěvák, je to spíše herec role. Bude dobré mít na scéně další osobu, která přinese některé prvky pantomimy a tance a stejně tak zpěvu a performance, aby celá věc neztrácela napětí. Také částečně budeme používat video. V představení bude audiovizuální složka. Nesnažím se o nějakou velkou extravaganci, ale myslím, že to můžeme pojmout lehce více multimediálně než normální koncert ať už můj, nebo Jethro Tull.

To zní, jako by to měla být skvělá zábava.

No, to bude. Už jen proto, že je velká šance, že to posereme (smích)! Je to na hraní poměrně složitá kolekce hudby, takže každý večer tam bude pár falešných not pro lidi, kteří opravdu dávají pozor (smích). Nějak se tím protlučeme, ale myslím, že nikdo z členů kapely si nedělá iluze, že tím jen tak proplují na volnoběh. Půjde tam o obrovské soustředění po několik hodin, abychom se na scéně materiálem prokousali. My to víme, protože jsme toho právě polovičku nahráli, a z druhé půle už jsme kousky také hráli, a taky pasáže, které opravdu neznáme – což jsou většinou party z druhé strany originálního vinilového alba 'Thick as a Brick,' které vlastně nikdy nebo dlouho nikdo nehrál. Takže my všichni máme veliký úkol – osobní přípravu a soukromé zkoušení dříve, než nastoupíme na oficiální zkoušky a produkční zkoušky s celou posádkou, se světly a zvukem. To nastane těsně před turné po Anglii.

Jo, to tedy bude dost práce, ale jsem si jist, že to bude pro Vás dost uspokojující.

Jo, to vždycky potěší, když něco přineseš do reálného světa, a dáš vzniknout něčemu novému, ale je to také způsob života, a pro ty z nás, kdo si vlastně užívají tu zkušenost cestování a hraní, tohle patrně bude věcí, která zůstává v popředí toho všeho – člověk vlastně miluje ten pocit, že jde před lidi na scénu a hraje jim. A to, co jim hraje, je možná až druhotné! To radost z té činnosti samotné je, zdá se to, co člověka přitahuje, to velké lákadlo. Jde tu o druh silné závislosti ve smyslu stylu života. Myslím, že kdo se živí tím, co já, tak by patrně neměnil.

No, zdá se, že to překoná i heroin a crack, o kterých jste mluvil před chvílí.

No to vážně ano! Když jsem v době dospívání zvážil všechny drogové varianty, rozhodl jsem se s tím vůbec nezačínat, než potom hledat způsob, jak přestat. Vyrůstal jsem vlastně mezi kupou lidí, kteří si užívali peklo. Zdálo se, že kolem mých muzikantských začátků je plno lidí, kteří padali jako mouchy. Nemohu si pomoci, ale dodnes mne dojímá situace, kdy jsem odcházel z jeviště, a přicházel tam Jimi Hendrix, aby odehrál svůj poslední koncert. Na to nikdy nezapomenu – měl jsem mu, nebo mohl jsem mu něco říci? Mohl jsem udělat něco, co by změnilo závěr těch několika týdnů, které mu v životě zbývaly? Jasně, že nemohl, ale člověk to má pořád někde vzadu v hlavě, že se ani nepokusil ovlivnit dané okolnosti.

Je jasné, že nebyl v tomto ohledu šťastným chlápkem. Byl frustrovaný a byl před ním nelehký koncert, který uzavíral festival na Isle of Wight. Nechtěl hrát poslední – a všemožně se snažil dostat před nás. My jsme naopak samozřejmě nechtěli hrát po něm, takže to byla těžká chvílka. Nemluvili jsme spolu, viděl jsem jeho první dvě nebo tři písničky a pomyslel si: “tohle nebude dobrý”, a šel jsem pryč. To bylo naposledy, co většina z nás viděla Jimiho Hendrixe na pódiu. Je to smutná připomínka křehké a občas nesmyslné výstřednosti, které se například Jimi Hendrix oddal, té slabosti, kterou měl. Na jedé straně byl povahově velmi silný, a na jiné zase neskutečně slabý, zejména ohledně lidí, kterými se obklopoval. Naštěstí já, tak trochu samotář, jsem nikdy nepodlehł tlaku party, vlastně v žádném směru, ale rozhodně ne ve smyslu “rock’n’rollového stylu života”. Vždy jsem jen pobaveně stál opodál, zatímco jiní se zapisovali do dějin.

Velice zajímavé. Vidíte nějaký význam jiných umělců při objevení role využití flétny v rockové muzice?

Moc ne. Je to spíš naopak. Lidé často říkají, že já jsem ten chlápek, který přinesl flétnu do rocku. Asi jsem tomu hodně pomohl, ale svůj význam už měla přede mnou. Pamatuji si, že jsem jako mladík slyšel flétnu v pár chytlavých věcech, které mě zaujaly. Flétna už tu dávno byla. Byl to nástroj, který se často používal jen dekorativně, tak nějak uhlazeně, a mně se to zdálo nudné. Vážně, chtěl jsem na ni hrát mnohem agresivněji, podobně, jako se hrálo na elektrickou kytaru, a tak jsem si vypracoval svůj styl. Ale nejsem si jist, zda to mělo nějaký výrazný dopad na jiné. Znáám jednoho, dva lidi, kteří hrají stejným způsobem, ale...popravdě musím říci, že jsou jaksi v mém stínu, protože tenhle kousek hudebního území už jsem si zabral před nimi. Ale rozhodně nejsem prvním, kdo použil flétnu v popu nebo rocku. Jsem jen ten, kdo tomu dal pevnější základ ve smyslu zrovnoprávnění flétny s elektrickou kytarou v kontextu Jethro Tull.

To tedy vážně ano! A tím jste tedy vlastně udělal něco, co zatím nikdo před Vámi.

Jo. Ale myslím, že když lidé chtějí slyšet tento druh zvuku, mají tendenci říkat: “zahraj jako Ian Anderson!” A je to něco jako poznávací znamení, myslím, které by se dalo extrahovat ze všech věcí, které jsem udělal. Musel jsem to nedávno udělat, když jsem hrál v pár písních pro jiné umělce. Jedním z nich je ta slovinská umělkyně, co hraje hodně v andersonovském stylu, chápete. Bylo to pro mě fakt těžké, protože ona už v té skladbě také hrála na flétnu, a já jsem musel najít způsob, jak hrát, abych ji jen nedubloval nebo se to nesnažil hrát složitěji. Tak jsem se rozhodl hrát na flétnu s níže posazeným tónem a s mnohem temnějším zvukem. Dal jsem tak skladbě trochu víc rozmanitosti, prostě mé hraní neznělo stejně, jako to její (*patrně Tinkara Kovač, The Place 2B, viz <http://www.youtube.com/watch?v=uMMaQ37Thjs>, pozn. překl.*). Stejný nástroj jsem vlastně použil, když jsem hrál na jiné skladbě anglické skupiny The Darkness. Díky této flétně jsem kontrastoval se zpěvákovým vysokým rockovým tenorem a falzetem. Nechtěl jsem mít na flétně stejný rejstřík jako on. Takhle si člověk vybírá. Ale pořád si stejně myslím, že skutečným důvodem, proč mě požádali o hostování na jejich písni bylo, že chtěli rockovou flétnu Iana Andersona. A já jsem jim

prostě nechtěl poskytnout to, co se zjevně nabízelo, musel jsem hru přizpůsobit tak, aby to ke skladbě sedělo.

A taky to pro sebe udělat pořád ještě zajímavým!

A taky pro sebe to zachovat zajímavým, ano, ale já opravdu věřím, že když vám lidé říkají, “udělej to, co vždycky”, někdy to příliš zjednodušují nebo dělají chybu. Důležité přitom je opravdu posloužit zájmu té písničky, když se připojíte se svým nástrojem, a velmi často méně znamená více. Když jim jde o něco trochu “zvláštního”, je to začasté proto, že si to dostatečně nepromysleli, a člověk se na tu požadovanou práci musí podívat trochu jinak. Tak, jako když truhlář přijde do kuchyně a má přimontovat nějaké ty nové skříňky na nádobí – taky musí vědět, co se do té místnosti hodí. Někdy toho člověk, který vás žádá, abyste mu přidělali skříňky, nemusí vědět moc o truhlářině, takže v mém případě musíte také taktně použít své umění a řemeslnou zručnost k tomu, abyste mu předložili řešení, které podle vás poslouží nejlépe té písni. Doufejme, že se mi to podařilo, alespoň zčásti. Zdá se, že jsou výsledkem potěšení, podle toho, co jsem od nich nedávno dostal e-mailem. Takže si za pár měsíců, až The Darkness vydají své nové album, ohlíďte písničku nazvanou "Cannonball". Teď jsou zrovna na turné v USA.

No, bylo to pěkné povídání! Já teď běžím na zkoušku. Snažím se udělat každý den pár hodin práce, takže dneska to vychází na večer.

Díky moc!

VŘ

Etullian 18 (Thick as a Brick 1 & 2)

René Aujeský, Josef Pikna, Vladimír Řepík
Pravopisná korekce: Vladimíra Pekárková
Fotografie: Karel Brychta, press photo

www.jethrotull.cz

